

Eén Wereld

Jaargang 48, nr 2 - Najaar 2023 - Prijs €7,55

**Najaars-
bijeenkomst**

14 oktober

Colofon

Het blad Eén Wereld verschijnt twee keer per jaar (voorjaar en najaar) en is een uitgave van de Wereld Federalisten Beweging Nederland (WFBN).

Iedere Aardebewoner heeft recht op welzijn en welvaart. De WFBN, in 1948 opgericht, streeft naar een duurzame en democratische wereldrechtsorde, met respect voor de rechten van de mens. Zij benadrukt door middel van het vragen van aandacht voor wereldwijde problemen de noodzaak tot internationale samenwerking en versterking van de Verenigde Naties op federale basis.

De WFBN is verbonden met de Citoyens du Monde en aangesloten bij de World Federalist Movement.

Kantooradres: Laan van Nieuw Oost-Indië 252
2593 CD Den Haag, telefoon: 070-3478196

Raad van advies:

dr. B. Azizi, prof. dr. Th. van Boven,
dr. W.F. van Eekelen, Jan P. Juffermans,
prof. dr. J.P. Pronk.

Bestuur: bestuur@wfbn.nl

Voorzitter: Frans Micklinghoff, 070 5114215

Vicevoorzitter: Ton Macel, 070 3585481

Secretaris: Marjolijn Snippe, 0321 848782

Penningmeester: Emile van Essen, 06 19252628

Internationaal: Ton Macel en Marjolijn Snippe

Bestuursleden: Davy Foss, Carel Tielenburg en
Frans Vermeulen

Eindredactie Eén Wereld:

Frans Micklinghoff en Marjolijn Snippe,
met dank aan Rob Moerbeek en Frans Vermeulen.

Deadlines voor inzending kopij (redactie@wfbn.nl)

Voorjaarseditie 2024: 15 februari 2024

Najaarseditie 2024: 15 augustus 2024

WFBN-lidmaatschap: €25,- per jaar

Bank: Wereld Federalisten Beweging Nederland

IBAN: NL73INGB0000009764 en BIC: INGBNL2A

Kamer van Koophandel Amsterdam:

V 530085 ISSN 1871-2754

De Stichting Steunfonds voor en van de WFBN is een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI).

Uw gift is bijgevolg aftrekbaar voor de inkomstenbelasting.

Voor giften of legaten aan de WFBN kunt u contact opnemen met het secretariaat van de WFBN.

Foto voorpagina: Ivan Torres op Unsplash

Bijdragen graag in digitale vorm aanleveren, bij voorkeur vergezeld van passende illustraties. Als de redactie ingrijpende wijzigingen of bekortingen van artikelen noodzakelijk acht, geschiedt dit in overleg met de auteur. Over weigering tot publicatie van ingezonden bijdragen wordt niet gecorrespondeerd. De publicaties in dit blad geven niet noodzakelijkerwijs het standpunt van de WFBN weer. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden vermenigvuldigd en/of openbaar worden gemaakt zonder voorafgaande toestemming van de uitgever. Auteursrecht blijft berusten bij de auteurs.

Inhoud

Colofon	2
Voorwoord	3
Najaarsbijeenkomst	3
De Sleutel ligt in Washington	4
Brief van Kerk en Vrede aan Pax	9
De Mensenrechtenindustrie	10
President Kennedy's visie op wereldvrede	12
Persoonlijke notitie van Alfred de Zayas	13
Wat kunnen we doen, wat gaan we doen?	14
Schreeuw van de natuur	17
Werken aan het waarmerken van acht begrippen	18
Democratie 4.0	22
Honger (met Esperanto-vertaling)	24
Boodschap van de Wereld-Esperantovereni- ging aan de Verenigde Naties	25
Aankondiging conferentie Uniting for Peace	26
Aankondiging WFM-Congres	26
Einstein over de kracht van liefde	27

Voorwoord van de voorzitter

We leven in een spannende tijd. Wie wordt er president van de VS? Wie minister-president in Nederland? Hoe gaat de samenstelling van de Tweede Kamer eruit zien? Hoe gaat de oorlog in Oekraïne zich verder ontwikkelen? Waar komen de miljarden vandaan om wat allemaal kapot geschoten is weer op te bouwen? En hoe gaan we als internationale gemeenschap met de honderdduizenden oorlogsslachtoffers om? Hoe gaat men reageren op het bericht dat de zeespiegel veel en veel sneller gaat stijgen dan we ooit gedacht en berekend hadden? Krijgen we een strenge of zachte winter en wat gaat de gasprijs doen?

Ondertussen knappen we het kantoor van de WFBN op. We zijn bezig met de laatste loodjes. En dan nog het archief opschonen. Dat gaat zeker nog een jaartje duren voordat we daar een punt achter kunnen zetten. Ondertussen denkt het bestuur aan meer efficiëntie. In plaats van een vereniging met leden een stichting met dona-

teurs? Als we daaruit zijn zullen we de leden raadplegen. En we willen op gepaste en bescheiden wijze het 75-jarig bestaan van de WFBN vieren.

Wat we gaan doen op de najaarsbijeenkomst is nog een verrassing. Verdere gegevens vindt u onderaan deze pagina. Wie heeft er ideeën die we kunnen gebruiken (en graag gelijk aangeven hoe we dan aan subsidie kunnen komen om deze ideeën te realiseren). Nee, we geven niet op. Daarvoor is alles wat thans aan de gang is te spannend om aan de kantlijn te blijven staan. Ja, de WFBN blaast haar partijtje mee in het internationale concert, ook al kunnen we niet meer het gehele register bespelen. Daarom, lezer/lezeressen, denk mee, praat mee en blaas ook een partijtje mee. Ofwel, er ligt nog veel werk dat gedaan moet worden.

Frans H. Micklinghoff

Najaarsbijeenkomst WFBN 14 oktober

De WFBN-najaarsbijeenkomst is dit jaar wederom *online* en zal plaatsvinden op **zaterdag 14 oktober om 14:00 uur**. Tijdens deze bijeenkomst zal er een klein stukje ALV worden ingelast om het financiële gedeelte te behandelen dat op de voorjaars-ALV niet kon plaatsvinden. Paul Berendsen en Erica Jaspers doen de kascontrole.

Marielle Jansen was in eerste instantie samen met Erica Jaspers gekozen in de kascontrolecommissie. Helaas heeft Marielle eerder dit jaar een lichte beroerte gehad waarvan zij nu inmiddels herstellende is. Ze heeft echter nog steeds last van afasie. Dit betekent dat het haar moeilijk valt om de woorden te vinden die ze wil uitspreken. In haar hoofd (gedachten) weet ze wat ze wil zeggen, maar ze vindt eenvoudigweg de woorden nog niet. We wensen haar van harte beterschap!

Marielle kan nu dan ook niet de kascontrole doen. Het bestuur heeft Paul Berendsen bereid gevonden om de plek van Marielle in te nemen.

Tevens zullen we 14 oktober stemmen voor de WFBN-gedelegeerden naar het WFM-congres op 11 en 12 november (zie pagina 26)

Indien je de najaarsbijeenkomst wil bijwonen stuur dan een e-mail naar wfbn@wfbn.nl en meld je aan. Je ontvangt dan tijdig een zoomlink voor de bijeenkomst.

De sleutel ligt in Washington

Achtergronden van de oorlog in Oekraïne en blik op de toekomst van Europa. Een oproep tot bezinning.

Gelezen door Johanna Steijlen,
lid van de WFBN.

Dit boek bevat 228 bladzijden waarvan 64 bladzijden met noten, dat wil zeggen te verifiëren uitspraken van onderzocht bewijsmateriaal.

Een gewaagde uitgave is dit boek van de auteur Ton Jansen, verschenen in 2023 bij Palladion Rotterdam - € 16,90 (Palladion is een imprint van Perun Boeken).
ISBN: 978907692137

Ton Jansen (1953) is van origine sociaal-psycholoog. Sinds 2000 is hij actief als uitgever en vertaler van het werk van de grote Russische filosoof Vladimir Solovjov (1853-1900) en van de Russische antropoloog Sergej O. Prokofieff (1954-2014).

Gewaagd, gezien de nog steeds voortdurende, risicovolle strijd in Oekraïne en de veelal onvolledige en verdraaide informatie over deze oorlog die meningen van mensen kunnen beïnvloeden. Het motief en de inzet van de schrijver is niet om verdere polarisatie van tegenover elkaar liggende meningen te veroorzaken; het boek is geschreven vanuit een vurig verlangen om een gesprek tussen beide partijen in dit conflict dichterbij te brengen teneinde vrede, wereldvrede, vrede tussen alle mensen en volken, te bespoedigen. Om tot dieper inzicht te komen is het onontkoombaar dat daarvoor waarachtige kennis nodig is van de voorgeschiedenis die mede tot deze tragische oorlog heeft geleid – kennis gebaseerd op te traceren feiten. Alleen zuivere meningen die gevormd zijn door wetenschappelijke bewijzen, kunnen verantwoord bijdragen aan de discussie. En aan deze bewijzen ontbreekt het niet in dit boek!

Ook Homerus wist het al: "Gebrek aan kennis is de bron van alle kwaad".

Het boek is als volgt opgebouwd:

Voorwoord – inleiding

Deel I: **Achtergronden**

Hoofdstuk 1: Voorgeschiedenis

Hoofdstuk 2: Oorlog!

Deel II: **Heden**

Hoofdstuk 3: Wat nu?

Hoofdstuk 4: De enige oplossing

Deel III: **Nieuwe wegen**

Hoofdstuk 5: Een nieuw Europa

Hoofdstuk 6: Sociale driegerleding als alternatief voor de eenheidsstaat

Hoofdstuk 7: Taalwet van 2019

Hoofdstuk 8: Sociale driegerleding in de praktijk: onder andere - Autonomie voor het volksleven in Oekraïne

Samenvatting en conclusie

Bijlagen:

Bijlage I : Artikel Henry Kissinger

Bijlage II: Lezing van George Friedman

Bijlage III: Interview met Jaap de Hoop Scheffer

Noten

Verder lezen

Het is niet mogelijk van elk bovengenoemd hoofdstuk verslag te doen en dat is ook niet de bedoeling van deze bijdrage. De meeste aandacht heb ik gegeven om u - lezer - zoveel mogelijk te informeren over het voortraject dat tot deze oorlog heeft geleid. Dit komt met name aan de orde in de Inleiding en Deel 1 Achtergronden, Hoofdstuk 1: Voorgeschiedenis.

Dit verslag bestaat met name uit fragmenten uit het boek, sommige daarvan ingekort of deels weergegeven in eigen woorden.

Uit de inleiding

De oorlog in Oekraïne wordt in de berichtgeving voorgesteld als een gevolg van Russische agressie, terwijl Poetin afgeschilderd wordt als een op macht beluste dictator die op het herstel van de uiteengevallen Sovjet-Unie uit is. Als wij hem nú in Oekraïne niet stoppen, zo luidt de boodschap, zal hij zeker verder gaan en bijvoorbeeld ook de Baltische landen bezetten. Hoe aannemelijk dit verhaal ook klinken mag, bij nadere beschouwing blijkt het maar een zeer eenzijdig beeld van de werkelijkheid te geven, waarbij de ene kant van de zaak in hoge mate wordt overbelicht en de andere kant in even hoge mate onderbelicht. Dit geldt niet alleen voor de oorzaken van de oorlog, maar ook voor de gevolgen ervan.

De oorlog wordt niet alleen voorgesteld als een militaire en politieke aangelegenheid, maar vooral als een morele kwestie, een strijd van goed tegen kwaad, waarbij wij uiteraard de 'goeden' zijn en 'zij' - dat wil zeggen Poetin c.q. Rusland - de 'kwaden'. Niet alleen om het behoud van de vrijheid en soevereiniteit van Oekraïne gaat de strijd, zo wil het verhaal, maar tevens om het behoud van de 'Europese waarden', wat deze mogen zijn. De 'democratie' tegen de 'autocratie' te verdedigen, daar draait het uiteindelijk om, hiervoor staat Oekraïne heldhaftig op de bres. Hún oorlog is dus ook ónze oorlog!

Opzet van deze beschouwing is om het eenzijdige beeld dat de media en politici ons voorhouden te doorbreken

door - als basis voor een afgewogen oordeel - niet alleen de gangbare visie, maar beide kanten van de medaille te tonen.

Aan deze opzet is evenwel een zeker gevaar verbonden namelijk dat de lezer zal menen dat schrijver dezes het voor Poetin opneemt en diens verantwoordelijkheid voor deze oorlog bagatelliseert of zelfs ontkent. Dat is geenszins het geval, integendeel! Dát Poetin verantwoordelijk is voor deze oorlog, is evident; hij is tenslotte degene die hem ontketend heeft. De waarheid gebiedt ons echter toe te geven dat Poetin niet als enige verantwoordelijkheid voor deze zinloze broederstrijd draagt.

Wie de feiten tot hun recht laat komen, kan daarbij niets anders concluderen dan dat ook anderen dan Poetin een aandeel hebben in het ontstaan van deze strijd, zoals bijvoorbeeld de Amerikaanse regering, de NAVO, de EU die als schoothondje achter de VS aanloopt en tenslotte ook de regering in Kyiv zelf, die Ruslands gevoeligheden de laatste jaren stelselmatig met voeten heeft getreden.

Uit Hoofdstuk 1: Voorgeschiedenis

Willen we ons werkelijk een beeld vormen van het ontstaan van deze oorlog of van welke historische gebeurtenis dan ook, dan zijn twee zaken bepalend: van welk beginpunt wordt uitgegaan? en: welke motieven spelen er een rol?

Geen duimbreed!

Op zoek naar de achtergronden en oorzaken van de huidige oorlog in Oekraïne kunnen we niet om de gebeurtenissen in het begin van de jaren negentig van de vorige eeuw heen. Nadat in november 1989 de Berlijnse Muur was geopend en toen het Warschaupact tekenen van ontbinding begon te vertonen, diende zich de vraag aan wat er met Oost-Duitsland moest gebeuren. Moest dit land zelfstandig blijven of moest het aansluiting zoeken bij zijn westerse buur?

De toenmalige president George Bush sr. en de Duitse bondskanselier Helmut Kohl kozen pertinent voor de tweede optie.

In de daaropvolgende tijd reisde een heel contingent westerse leiders (o.a. de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken James Baker, zijn Duitse ambtsgenoot Hans-Dietrich Genscher, de Britse premier Margaret Thatcher en de Franse president François Mitterrand) naar Moskou om aldaar met de Russische president Michail Gorbatsjov de kwestie van de Duitse eenwording te bespreken. Cruciaal punt daarbij was het veiligheidsaspect: moest het verenigde Duitsland zich aansluiten bij de NAVO of bij het Warschaupact? Of bij beide? Of kon het beter neutraal blijven? Met aansluiting bij de NAVO zou het voormalige Oost-Duitsland in het westerse kamp terecht komen en van bondgenoot tot potentiële vijand voor Rusland worden.

Met beloften van omvangrijke financiële steun en toezeggingen dat Rusland bij de vormgeving van een nieuwe Europese veiligheidsstructuur zou worden betrokken en dat er geen buitenlandse NAVO-troepen zouden worden gelegerd in voormalig Oost-Duitsland, maar vooral dankzij de verzekering van James Baker dat de NAVO '-

geen duimbreed' (*not one inch*) verder naar het Oosten zou opschuiven, wist men Gorbatsjov uiteindelijk te bewegen zich niet langer tegen het NAVO-lidmaatschap van het verenigde Duitsland te verzetten. Op 12 september 1990 werd in Moskou door de ministers van Buitenlandse Zaken van de VS, Rusland, West Duitsland, Frankrijk, Groot-Brittannië, alsmede door de premier van Oost-Duitsland het zogeheten 'Twee-plus-Vier-Verdrag' ondertekend. Precies drie weken daarna, op 3 oktober 1990, werd vervolgens de Duitse eenwording een feit.

Diverse auteurs hebben achteraf beweerd dat nooit een dergelijke belofte aan Gorbatsjov zou zijn gedaan omdat dit niet in het 'Twee-plus-Vier-Verdrag' zou staan. Dit laatste klopt, maar vrijgegeven geheime documenten van de gesprekken die James Baker en anderen in het voorjaar van 1990 met Gorbatsjov en zijn minister van Buitenlandse Zaken Eduard Sjevardnadze hebben gevoerd, wijzen onomstotelijk uit dat wel degelijk van een dergelijke belofte sprake was.

Van doorslaggevende betekenis is in dit opzicht het onderhoud dat op 9 februari 1990 in Moskou in aanwezigheid van Sjevardnadze tussen Baker en Gorbatsjov plaatsvond. Tot het uiterste gemotiveerd om de Russische leider voor zijn plan aangaande de Duitse eenwording en het NAVO-lidmaatschap van het verenigde Duitsland te winnen, wees Baker Gorbatsjov op het gevaar dat een verenigd Duitsland los van de NAVO wederom een bedreiging voor de vrede in Europa en de wereld zou kunnen vormen, eventueel met de opbouw van kernwapens. Inbedding in de NAVO zou dit daarentegen voorkomen. Waarop hij vervolgde: "Wij (president Bush en Baker) begrijpen dat het niet alleen voor de Sovjet-Unie, maar ook voor andere Europese landen belangrijk is garanties te hebben dat - indien de Verenigde Staten hun aanwezigheid in Duitsland in het kader van de NAVO handhaven - de huidige militaire jurisdictie van de NAVO zich geen duimbreed in oostelijke richting zal uitbreiden". Waarna hij nog een kleine stap verder ging en verzekerde: "Wij zijn van mening dat overleg en besprekingen in het kader van het 'Twee-plus-Vier'-mechanisme moeten garanderen dat de eenwording van Duitsland er niet toe leidt dat de militaire organisatie van de NAVO zich naar het oosten uitbreidt. Zo denken wij er over". Duidelijke taal waar geen misverstand over kon bestaan.

In navolging van deze ontmoetingsgesprekken hebben nog vele bijeenkomsten met Gorbatsjov plaatsgevonden, onder andere op 10 februari 1990 met Bondskanselier Helmut Kohl en zijn minister van Buitenlandse Zaken Hans Dietrich Genscher en op 31 mei 1990 in Washington met Bush en Gorbatsjov betreffende een nieuwe Europese veiligheidsstructuur. Uiteindelijk stemde Gorbatsjov expliciet in met de aanwezigheid van de Amerikaanse troepen in Europa. Twee dagen voordat het 'Twee-plus Vier-akkoord' werd ondertekend, op 10 september, betaalde Duitsland de Sovjet-Unie vijftien miljard mark voor de instemming met de Duitse eenwording. Samen met een reeds in mei toegezegd krediet van vijf miljard D-mark betaalde Duitsland de Sovjet-Unie in totaal zo'n twintig

miljard mark (voor onder andere terugtrekking en herhuisvesting van de Russische militairen uit Oost Europa).

Terugblikkend op deze gang van zaken kan worden gesteld dat Poetin dus zeker een punt heeft, als hij erop wijst dat het Westen – de VS voorop – zijn belofte aan Gorbatsjov op flagrante wijze heeft geschonden. Misschien niet helemaal naar de letter, maar in elk geval naar de geest.

Uitbreiding van de NAVO na 1991

Ondanks de schone beloften uit 1990, zou de NAVO al spoedig toch naar het oosten uitbreiden, sneller en verder dan wie ook verwacht had. Zoals bekend zijn sindsdien vele landen, waarvan de meeste voormalige leden van het Warschaupact zijn, tot de NAVO toegetreden: in 1999 Hongarije, Polen en Tsjechië; in 2004 Estland, Letland, Litouwen, Bulgarije, Roemenië, Slovenië en Slowakije; in 2009 Albanië en Kroatië; in 2017 Montenegro en ten slotte in 2020 Noord-Macedonië. Sinds de oorlog in Oekraïne zijn Finland en Zweden bovendien kandidaat-lid. Hoewel de uitbreiding formeel door de NAVO werd gerealiseerd, vormde vooral de Amerikaanse regering in de persoon van president Bill Clinton hierachter de drijvende kracht. Met name door zijn vele persoonlijke contacten met Boris Jeltsin, waarin hij hem allerlei vage toezeggingen omtrent Ruslands veiligheid en betrokkenheid bij de opbouw van een nieuwe Europese veiligheidsstructuur gaf, wist hij de Russische president ertoe te bewegen zich niet tegen de uitbreiding van de NAVO te verzetten: "Nee, er zou geen nieuwe scheidslijn door Europa komen en Rusland zou niet buitengesloten worden. En heus, de uitbreiding van de NAVO was beslist niet tegen Rusland gericht maar diende de stabiliteit op het continent." Mooie woorden, maar de werkelijkheid was anders!

Als gevolg van deze, in de jaren negentig begonnen ontwikkeling ziet Rusland zich thans met een vrijwel gesloten front geconfronteerd en heeft het over een grens van duizenden kilometers een potentieel vijandige legermacht tegenover zich. Een en ander wordt nog versterkt doordat Turkije lid van de NAVO is, terwijl met de recentelijke geplande toetreding van Finland en Zweden de omsingeling van Rusland bijna compleet is.

Dat Poetin in deze ontwikkelingen een existentiële bedreiging voor Rusland zag en ziet, moge duidelijk zijn. Een kleine honderd jaar eerder was een dergelijke omsingeling het Duitse Keizerrijk immers fataal geworden en door de uitbreiding van de NAVO bevindt Rusland zich op dit moment in een vergelijkbare situatie. In hoeverre Baker en al die andere westerse leiders Gorbatsjov in 1990 nu wel of niet een belofte hebben gedaan doet hier uiteindelijk niets aan af. De belofte maakt alleen dat bij het gevoel van onveiligheid ook nog het gevoel komt bedrogen te zijn. Achteraf bezien kunnen we ons afvragen waarom het niet is gelukt een nieuwe Europese veiligheidsstructuur te scheppen die ook Rusland omvat, zoals in het begin van de jaren negentig veelvuldig klonk zowel van Amerikaanse als van Russische zijde. Waarom moest de NAVO eigenlijk zo nodig en vooral zo snel uitbreiden? En waarom was de aanwezigheid van de Amerikaanse troepen in

Europa, waar Baker in zijn gesprek met Gorbatsjov op 9 februari 1990 zo de nadruk op legde, eigenlijk nog nodig nu de Sovjet-Unie geen vijand meer was? Lag het niet veel meer voor de hand om de NAVO, na het uiteenvallen van het Warschaupact en de Sovjet-Unie, op te heffen of op zijn minst grondig te hervormen, zoals bijvoorbeeld de gezaghebbende Tsjechische president Václav Havel in 1990 in zijn rede tot het Amerikaanse Congres suggereerde? En de Amerikaanse militairen naar huis te laten terugkeren net zoals het Russische leger uit de Warschaupactlanden naar huis was teruggekeerd? Of wil Europa soms ten eeuwige dage zijn lot in handen van de VS blijven leggen? Prangende vragen waar helaas nog altijd geen eenduidig antwoord op is.

Tijdens een televisie-interview in 2000 met David Frost van de BBC antwoordde Poetin op de vraag of hij de NAVO als een potentiële partner of als een rivaal, een vijand zag: "Rusland maakt deel uit van de Europese cultuur. En ik kan mij mijn eigen land niet los van Europa en van wat wij vaak de beschaafde wereld noemen, voorstellen. Ik kan me de NAVO dus moeilijk als vijand voorstellen. Wij zijn van mening dat er sprake kan zijn van een verdergaande integratie met de NAVO maar alleen als Rusland als een gelijkwaardige partner wordt beschouwd. U weet dat wij ons voortdurend hebben verzet tegen de uitbreiding van de NAVO naar het oosten." En op de vraag of Rusland eventueel lid zou kunnen worden van de NAVO, verklaarde Poetin: "Ik zie niet in waarom niet. Ik sluit een dergelijke mogelijkheid niet uit maar ik herhaal – alleen wanneer met de standpunten van Rusland rekening wordt gehouden als die van een gelijkwaardige partner. Ik wil dit keer op keer benadrukken."

Verder was Poetin ook de eerste wereldleider die na de aanslag van 11 september 2001 de Amerikaanse President Bush belde. Ook bood hij hem hulp aan bij de militaire operatie in Afghanistan die kort daarop werd gelanceerd. Hoe Bush hierop reageerde is niet bekend. Ten slotte mag ook niet worden vergeten dat Poetin op 24 mei 2002 het 'Strategic Offensive Reductions Treaty' (SORT) betreffende de reductie van het aantal kernwapens ondertekende, vier dagen later gevolgd door ondertekening van de 'Verklaring van Rome', waarbij de nog altijd bestaande NAVO-Rusland-Raad werd ingesteld, een van de laatste draden die Rusland op dit moment nog met het Westen verbindt.

Dit alles bewijst onomstotelijk dat - tenzij ieder woord dat hij indertijd sprak gelogen was - Poetin toen beslist niet de machtsbeluste dictator was, enkel en alleen uit op herstel van de Sovjet-Unie, waar de media hem nu voor houden. En voor zover hij dat nu wel is, is dat mede te wijten aan de manier waarop het Westen gedurende meer dan twintig jaar van zijn bewind met Poetin en met Rusland is omgesprongen. Een en ander betekent vanzelfsprekend niet dat Poetin een voorbeeldige leider zou zijn. De volstrekt meedogenloze manier waarop hij tegenstanders van zijn regime tot zwijgen brengt - ook toen hij hier in het Westen nog op handen gedragen werd - alsmede zijn dubieuze vriendjespolitiek en zijn gewetenloze zelfverrijking ten koste van de gewone, hardwerkende Russische man en vrouw laten zich niet zomaar uitvlakken.

Tot zover een impressie van hoofdstuk 1.

Andere zeer interessante details die u verder kunt lezen in dit eerste hoofdstuk zijn: De Kleurenrevoluties in 2003 en 2004, De Veiligheidsconferentie van München 2007, De NAVO-top in Boekarest 2008, De Maidan-revolutie 2013 -2014, en De Annexatie van de Krim 2014.

Uit hoofdstuk 2: Oorlog

Laat ik voor u lezers, nog enkele zeer belangrijke passages uit het boek lezen zoals:

Hoewel de oorlog zoals gezegd een lange voorgeschiedenis heeft, die zeker tot de jaren 1989-1991 teruggaat, is de hele kwestie in de loop van 2021 in een stroomversnelling terechtgekomen. Daarbij heeft de houding van de VS, vertegenwoordigd door de begin 2021 aangetreden president Joe Biden, samen met de opstelling van de in 2019 aangetreden Oekraïense president Volodymyr Zelensky, een belangrijke rol gespeeld. Zo tekende Zelensky bijvoorbeeld eind januari 2021, nog geen maand na Bidens inauguratie, een wet die buitenlandse troepen toestemming gaf voor multinationale manoeuvres in zijn land. Concreet ging het daarbij om acht verschillende oefeningen waaraan 21.000 Oekraïense militairen en 11.000 NAVO-troepen (van de VS, VK, Polen en Roemenië) deelnamen. Vrijwel tegelijkertijd, van 23 januari tot 11 februari, vond in de Zwarte Zee ook een gezamenlijke oefening plaats van twee Amerikaanse oorlogsbodems en de Oekraïense marine. Volgens de Amerikaanse generaal Ted Wolters, de commandant van de NAVO in Europa, toonde dit aan hoe de VS en de NAVO hun maritieme positie (in de Zwarte Zee) met sublieme steun van Georgië en Oekraïne hebben versterkt. Bovendien maakte Zelensky het plan bekend voor de bouw van twee marinebasissen in de Zwarte Zee en de Zee Van Azov, met 'Britse financiële hulp'. Allemaal ontwikkelingen die door Moskou uiteraard met argusogen werden gezien.

Daarnaast werd expliciet de intentie uitgesproken om Oekraïne volledig in de NAVO en de Europese Veiligheidsstructuren te integreren. Hoe kan dit anders worden opgevat dan als een directe oorlogsverklaring aan Rusland?! Ook de optie (2021) van de Secretaris-Generaal van de NAVO, Jens Stoltenberg, om eventueel de kernwapens die in Duitsland gestationeerd lagen naar het Oosten van Europa te verplaatsen, leidde uiteraard tot woede van Moskou, dat bij monde van minister van Buitenlandse Zaken Lavrov Stoltenbergs uitspraken "absoluut onverantwoordelijk" en "schandalig" noemde. Het was, zo zei hij, "niet alleen het aanwakkeren van confrontatie, maar een poging om een heet conflict uit te lokken".

Uit Hoofdstuk 5: Een nieuw Europa

In de slotsom van dit hoofdstuk schrijft de auteur dat kan worden gesteld dat in de huidige tweeledige veiligheidsstructuur van Europa een keus voor de één noodgedwongen een keus tegen de ander betekent. Op het moment dat Oekraïne voor zijn veiligheid aansluiting bij de NAVO zoekt, betekent dit onherroepelijk een provocatie van Rusland, of sterker nog, een bedreiging voor Ruslands veiligheid. Hoewel de NAVO in naam een defensieve organisatie is, heeft de oorlog om Kosovo in 1998 en 1999, waarbij de NAVO zonder mandaat van de VN Servië

maanden platbombardeerde, bewezen dat zij onder bepaalde omstandigheden ook offensief op kan treden. In Moskou, is men zich dit terdege bewust. Een andere keus dan aansluiting bij de NAVO had en heeft Oekraïne, en elk ander Europees land dat garanties voor zijn veiligheid wil, op dit moment niet. Zou er evenwel - in plaats van de door de VS gedomineerde en tegen Rusland gerichte NAVO - in Europa een werkelijk neutrale, tegen niets of niemand gerichte defensie-alliantie hebben bestaan, waar Oekraïne of welk ander Europees land dan ook, op het moment dat het voor zijn veiligheid vreesde, toevlucht bij had kunnen zoeken, dan zou Rusland zich niet bedreigd hebben hoeven voelen en zouden de bestaande problemen niet gerezen zijn of een heel andere vorm hebben aangenomen. In een dergelijke drieledige structuur met een neutraal Europa tussen beide polair tegengestelde machtsblokken in Oost en West in, met respectievelijk het Europese deel van Rusland als voorportaal van het Oosten en Groot-Brittannië als voorportaal van het Westen, betekenen maatregelen om de eigen veiligheid te vergroten, niet langer automatisch een confrontatie met derden.

Uit de bijlagen

In de bijlagen zijn o.a. een artikel uit 2014 van Henry Kissinger en een interview met Jaap de Hoop Scheffer opgenomen.

In zijn artikel in de *The Washington Post* van 5 maart 2014 belicht Henry Kissinger onder meer dat de publieke discussie over Oekraïne helemaal draait om confrontatie. Hij vraagt zich af of we wel weten waar dit op uitdraait? Veel te vaak wordt de kwestie Oekraïne als een soort *showdown* voorgesteld: Oekraïne sluit zich óf bij het Oosten óf bij het Westen aan. Maar als dit land wil overleven en gedijen, dan mag het niet de voorpost van de een tegen de ander zijn, maar moet het als brug tussen hen functioneren. Rusland moet accepteren dat een poging om van Oekraïne gedwongen een satellietstaat te maken, waarbij de grenzen van Rusland weer worden opgeschoven, Moskou ertoe zou veroordelen zijn geschiedenis van zichzelf vervullende cycli van wederzijdse spanningen met Europa en de Verenigde Staten te herhalen. En het Westen moet begrijpen dat Oekraïne voor Rusland nooit zomaar een vreemd land kan zijn. De Russische geschiedenis begon in wat 'Kyivse Roes' wordt genoemd. Oekraïne heeft eeuwenlang deel van Rusland uitgemaakt. De geschiedenis van beide landen is nauw vervlochten. De Europese Unie dient in te zien dat haar bureaucratische traagheid en het ondergeschikt maken van het strategisch element aan de binnenlandse politiek bij de onderhandelingen over de betrekkingen van Oekraïne met de EU eraan bijgedragen hebben dat deze onderhandelingen in een crisis zijn ontaard. Buitenlandse politiek is de kunst om prioriteiten te stellen. De politiek ten aanzien van Oekraïne van na de onafhankelijkheid laat duidelijk zien dat de kern van de problemen erin bestaat dat de politici hun wil aan de weerspannige delen van de samenleving proberen op te leggen, eerst door de ene factie, dan weer door de andere. We moeten naar verzoening streven, niet naar de dominantie van één factie! Rusland, het Westen en al de verschillende facties in Oekraïne hebben niet volgens

dit beginsel gehandeld. Elk van hen heeft de situatie verergerd. Rusland kan geen militaire oplossing opleggen zonder zichzelf te isoleren op een moment dat veel van zijn grenzen al precair zijn. Voor het Westen: het demoniseren van Vladimir Poetin is geen beleid, maar een alibi voor het ontbreken ervan. Poetin zal moeten begrijpen dat - wat voor grieven hij ook mag hebben - de keus voor militaire middelen een nieuwe Koude Oorlog zal veroorzaken. En van hun kant zullen de Verenigde Staten ervoor moeten waken Rusland te behandelen als een dissident die geduldig de door Washington opgestelde regels moet worden bijgebracht.

Het vervolg van dit artikel blijft uitermate interessant. Evenzo de visie en uitspraken van Jaap de Hoop Scheffer in het interview dat eveneens als bijlage is opgenomen.

De sleutel ligt in Washington

Om mee af te sluiten een verklaring van de titel van het boek.

Zoals we hebben gezien kunnen de VS - samen met hun onafscheidelijke bondgenoot Groot-Brittannië - door hun streven om de NAVO alsmat verder oostwaarts uit te breiden, alsmede door hun onwil om met de Russische president in gesprek te gaan en Bidens openlijke schouferingen van Poetin, tot op zekere hoogte verantwoordelijk worden gehouden voor dit conflict. Hun niet aflatende financiële, militaire en morele steun voor Oekraïne bevestigt dit. Daarnaast staan de VS en het VK Oekraïne ook bij met geheime informatie van hun inlichtingendiensten. Zo bezien gaat het hier niet zozeer om een 'lokale' oorlog tussen Oekraïne en Rusland, maar vooral om een oorlog tussen de VS en Rusland. Daarbij is voor het eerst in de geschiedenis van de mensheid sprake van een - zij het indirecte - militaire confrontatie tussen twee kernwapenmogendheden, met alle gevaren van dien.

op de vraag naar de motieven van de VS voor deze strijd met aartsrivaal Rusland, dringen zich een aantal antwoorden op. Nader bezien kunnen we er niet omheen te concluderen dat geopolitieke redenen hierbij een hoofdrol spelen. Want wat is de oostwaartse uitbreiding van de NAVO ten koste van Rusland anders dan de vergroting van Amerikaanse invloedssfeer? Bijkomende reden kan de wens zijn geweest om Rusland in militair, politiek, economisch en ook mentaal opzicht te verzwakken en een wig tussen Rusland en Europa, met name Duitsland, te drijven. Bovendien valt ook niet uit te sluiten dat de VS - overigens net als de EU - hun zinnen hebben gezet op de rijke Oekraïense bodemschatten, met name de zeldzame mineralen en metalen en de grote gas- en oliereserves. Daarnaast is de verkoop van gas en wapens voor de VS natuurlijk een uiterst lucratieve zaak!

Iedere medaille heeft echter twee kanten. De belangrijke mate van verantwoordelijkheid van de VS voor deze oorlog ontslaat Rusland natuurlijk niet van zijn verantwoordelijkheid in het verhaal. Het is alleen anders dan hier in het Westen wordt beweerd. Rusland is niet de enige die daar verantwoordelijk voor is.

Omgekeerd zijn de VS ook bij uitstek in staat om een einde aan dit conflict te maken. Hiervoor hoeven de VS

maar één ding te doen, namelijk datgene wat ze tot nu toe niet hebben gedaan en ook niet wilden doen en zo goed als zeker voorlopig ook niet zullen doen, omdat dat tegen hun politieke en economische belangen indruist: namelijk om Poetins zorgen aangaande Ruslands veiligheid en de uitbreiding van de NAVO serieus te nemen en hierover met hem in gesprek te gaan. Uiteraard zonder daarbij Oekraïnes gerechtvaardigde zorgen omtrent zijn veiligheid uit het oog te verliezen.

Besluiten de VS vandaag om dit te doen, dan is morgen de oorlog voorbij!

Dat dit geen illusie is, moge blijken uit de politieke ontwikkelingen in de VS. Mede naar aanleiding van de recente tussentijdse verkiezingen voor het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden en de Senaat in november vorig jaar (Midterms) gaan hier stemmen op om de onbeperkte steun aan Oekraïne te begrenzen of - sterker nog - om door middel van een 'diplomatiek offensief' een einde te maken aan de oorlog. Maar liefst dertig leden van zijn eigen Democratische Partij hebben hierop in een brief aan President Biden aangedrongen. Ook aan Republikeinse zijde vallen vergelijkbare geluiden te bespeuren.

Zo ligt - politici in de VS geven het zelf toe - DE SLEUTEL TOT BEËINDIGING VAN DEZE OORLOG EERST EN VOORAL IN WASHINGTON!

Dit in te zien is van het allergrootste belang!

Conclusie

Mijn conclusie is - door vele onderzoekers in het heden en verleden gedeeld - dat elk gevolg een dieper liggende oorzaak heeft en dat wij, die min of meer aan de zijlijn staan, de morele plicht hebben om vóóordat wij een mening geven min of meer gevoed door eenzijdige informatie, niet neutrale nieuwsberichten, we op feiten berustend eigen onderzoek moeten doen om de werkelijke oorzaak van dit conflict, deze vreselijke oorlog, te begrijpen.

Voor u gelezen en samengesteld,
Johanna Steijlen - lid WFBN

De leiders van Wit-Rusland, Rusland, Duitsland, Frankrijk en Oekraïne op de vergadering op 11 en 12 februari 2015 in Minsk, Wit-Rusland. Volgens Minsk II kregen Donetsk en Luhansk een speciale status. Afbeelding: Kremlin.ru, Wikimedia commons.

Reactie vanuit Kerk en Vrede op een artikel over Oekraïne in Pax magazine zomer 2023

Vredesorganisatie Kerk en Vrede deelde met de WFBN onderstaande brief gericht aan Pax Magazine. De brief werd geschreven n.a.v. een bijdrage in het zomernummer van Pax Magazine (<https://paxvoorvrede.nl/publicaties/pax-magazine-2-zomer-2023/>), getiteld "Drie schijnbare tegenstellingen rond de oorlog in Oekraïne verhelderd". Kerk en Vrede stuurde de brief naar de redactie van Pax Magazine en naar de directie van Pax.

Utrecht 25 juli 2023

'De hoop op vrede mag je nooit verliezen' (directeur van Pax Rolien Sasse)

Reactie vanuit Kerk en Vrede op het artikel over Schijnbare tegenstellingen rond de oorlog in Oekraïne – Pax-magazine zomer 2023

Nog niet lang geleden (3 juli) zonden wij een brief naar Rolien Sasse en Martje van Nes met de vraag terug te komen op ons waardevolle gesprek op 23 maart jl. We kregen nog geen antwoord. We spraken af contact te houden en de dialoog ook over verschillen gaande te houden. Wel vinden we het noodzakelijk nu al te reageren op een artikel dat verscheen in het zomernummer van Pax Magazine met als titel "Wat te doen met Oekraïne? Drie schijnbare tegenstellingen verhelderd".

Een fundamenteel uitgangspunt van het artikel is dat er ten eerste geen overeenstemming is tussen de oorlogvoerende partijen over basisprincipes als het internationaal recht en ten tweede dat er aan Oekraïense zijde geen vertrouwen is in Russische toezeggingen.

Pax lijkt te vergeten dat er een voorstadium voor onderhandelingen noodzakelijk is en het nooit helemaal onmogelijk is: voorzichtige verkenningen om tot echte onderhandelingen te komen, om een basis te vinden waarop dat zou kunnen.

Vroegere topdiplomaten van de VS hebben gesprekken met hoge Russische diplomaten, om de mogelijkheid van onderhandelingen te onderzoeken en er voorwaarden voor te scheppen (NBC News 8 juli). Ook de ervaren oud-diplomaat Kissinger ziet hier mogelijkheden voor. Het is schokkend dat geroutineerde diplomaten mogelijkheden zien, waar een vredesbeweging hier geen oog voor heeft.

Er wordt gesteld dat Oekraïne zou moeten bepalen of en waarover er onderhandeld wordt. Dat gaat voorbij aan de globale strijd die over het hoofd van de Oekraïners heen ook gevoerd wordt. De NAVO-bondgenoten en m.n. de VS bepalen of Oekraïne de militaire strijd volhoudt. En de oorlog is onderdeel van een wereldwijde machtsstrijd om de hegemonie, tussen de VS en Rusland, maar ook tussen de VS en China. Beslissingen over die strijd kunnen niet alleen aan Oekraïne overgelaten worden, zo werkt het ook nu al niet.

In het artikel wordt ook gesteld dat stoppen met vechten en inzetten op vrede zou betekenen het afstaan van grondgebied; en daar worden in het artikel allerlei bezwaren tegen aangevoerd. In historisch onderzoek naar oorlogsbeëindiging in Europa is vastgesteld dat geen enkel conflict ooit is geëindigd met de volledige teruggave van oorspronkelijk gebieden. Verschuivingen van grenzen zijn altijd onderdeel van vredesonderhandelingen geweest. PAX maakt de fout - en dat voor een vredesorganisatie! - die vrijwel overal gemaakt wordt als het gaat over onderhandelen: ervan uitgaan dat je al weet wat eruit komt, wat eruit moet komen of niet mag komen - terwijl onderhandelingen er juist op gericht zijn dingen aan het schuiven te brengen, nieuwe mogelijkheden te laten groeien.

Het artikel gaat geheel voorbij aan de perspectieven van de oorlog. Het westen hoopt steeds op successen van Oekraïne, maar Rusland wordt steeds onderschat. Het front ligt vrijwel stil en in het westen worden we steeds gerustgesteld dat we nog even moeten wachten totdat het losgaat. Feitelijk wordt er steeds geëscaleerd met als resultaat gewonden, doden en vernietiging. De doelen van een van beide partijen zullen nooit gehaald worden, hoe lang de oorlog ook duurt. En al zou het gebeuren dat Rusland verslagen wordt, dan zijn de gevolgen ook niet te overzien. Er zijn dan alleen horrorscenario's te verwachten, van instabiliteit in de relaties van Rusland met Europa tot een kernoorlog.

Er moet onderhandeld worden tussen Oekraïne en Rusland om als burens ooit verder te kunnen.

Het artikel gaat ook voorbij aan de gevolgen van wapenzendingen voor de tijd na de oorlog, bijv. het beschikbaar zijn van ontzaglijk veel wapens onder allerlei paramilitaire groepen, het gevaar van onontplofte landmijnen en clustermunities.

We juichen het van harte toe dat Pax zich luid en duidelijk heeft uitgesproken tegen de levering door de VS aan Oekraïne van clustermunities en de Nederlandse regering heeft herinnerd aan haar verdragsverplichting om bij bondgenoot VS hiertegen te protesteren.

Dat past bij een vredesorganisatie.

We zouden willen dat PAX dit eigen vredesdenken ook creatief en met verbeeldingskracht zou inzetten als het gaat om de dringende noodzaak van onderhandelingen. Het is niet de taak van de vredesbeweging om te pleiten voor doorgaande wapenleveranties, maar te blijven wijzen op de mogelijkheden van diplomatieke inspanningen om tot vrede te komen.

Namens de vereniging Kerk en Vrede
Henk Baars, voorzitter bestuur
hbaars@icloud.com

The Human Rights Industry - De Mensenrechtenindustrie

Reflecties van een veteraan Mensenrechtenverdediger;
een onderzoek naar de politisering en "weaponization" van mensenrechten

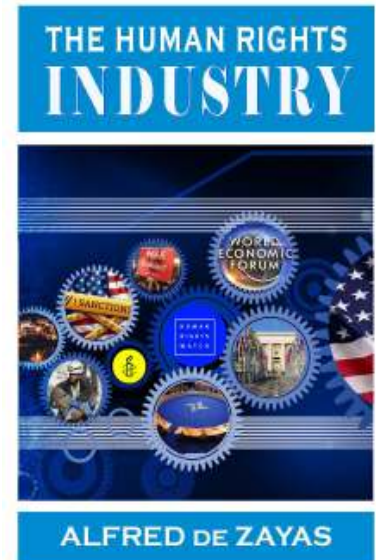

Auteur: Alfred de Zayas
Clarity Press, 2023.
Atlanta, GA (USA): Clarity Press, 2023
xx + 329 pp., ISBN 978-1-949762-52-5
EBOOK ISBN: 978-1-949762-53-2

Boekbespreking door Hans Köchler

Hans Köchler is emeritus hoogleraar filosofie (universiteit van Innsbruck) en oprichter en voorzitter (sinds 1972) van de International Progress Organisation (IPO).

Het boek *De Mensenrechtenindustrie* is tot nu toe de meest uitgebreide eerlijke beoordeling en kritiek op de prestaties van instellingen die de internationale gemeenschap heeft opgericht om toezicht te houden op het respecteren van de principes die ten grondslag liggen aan rechtvaardigheid en de rechtsstaat op mondiaal niveau. Of het nu het binnenland betreft of in relaties tussen soevereine staten, de politiek moet in overeenstemming zijn met de menselijke waardigheid. Het gezag van de staat moet alleen gebruikt worden om de wet te handhaven; niet om die te ondermijnen omwille van de macht. Dit is in principe de grondgedachte van alle tot stand gekomen internationale instrumenten en instellingen in het kader van het Handvest van de Verenigde Naties. Dit geldt met name voor de instrumenten en instellingen die voortvloeien uit de *Universele Verklaring van de Rechten van de Mens*, die werd aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties in 1948.

De auteur van dit rijkelijk van bronnen voorziene boek maakt ons ervan bewust hoe belangrijk het is om de procedures en vaak verborgen mechanismen te begrijpen waarmee deze instellingen hun mandaat uitoefenen. Omdat hij tientallen jaren bij de Verenigde Naties heeft gediend in verschillende hoedanigheden, waaronder van 2012 tot 2018 als eerste onafhankelijke VN-deskundige voor de bevordering van een democratische en rechtvaardige internationale orde, doet hij dit met uiterste authenticiteit. Vanuit zijn ervaring uit de eerste hand en betrokkenheid bij de "mensenrechtenindustrie", kan hij de focus van zijn onderzoek treffend beschrijven door het dictum van Juvenal, *Quis custodiet ipsos custodes?* (Wie bewaakt de bewakers zelf?). Het resultaat van het onderzoek van de auteur is een diagnose zonder illusies, die

niettemin de lezer helpt om enkele van de fijne kneepjes van internationale diplomatie te begrijpen op het kruispunt van recht en macht.

Het boek onderzoekt de "mensenrechtenindustrie" in enkele van de belangrijkste instellingen, zowel onder auspiciën van de VN als buiten het institutionele kader van die organisatie. De auteur geeft een gedetailleerde beoordeling en analyse van het werk en de *modus operandi* van de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties (tot 2006 Commissie voor de Rechten van de Mens) en het Bureau van de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten (OHCHR). Hij behandelt ook het Internationaal Strafhof (ICC) en, beknopt, de Organisatie voor het Verbod op Chemische Wapens (OPCW), waarbij hij wijst op gevallen van politieke inmenging in het werk van deze twee instellingen die van vitaal belang zijn voor de handhaving van internationaal humanitair recht. Hij gaat kritisch in op het stemgedrag van staten op het gebied van mensenrechten en de rol van het maatschappelijk middenveld - niet-gouvernementele organisaties en de media - bij de bevordering ervan. Het werk eindigt met een groot aantal specifieke aanbevelingen, gericht op het verbeteren van het toezicht op en de handhaving van mensenrechten, maar ook op het beter definiëren van de mensenrechtendoctrine in de context van mondiale machtsverhoudingen.

In overeenstemming met de filosofie van het VN-Handvest benadrukt de auteur de prioriteit van vrede als *conditio sine qua non* voor de verwezenlijking van mensenrechten. Hij bekritiseert ten eerste de verwatering van de "Verklaring over het Recht op Vrede" van de Mensenrechtenraad in 2016 en vestigt onze aandacht erop dat het document - ondanks een dusdanige afzwakking van de tekst

waardoor de Verklaring bijna irrelevant werd - werd verworpen door alle westerse lidstaten van de Raad. Naar het oordeel van de auteur roept dit de vraag op naar de geloofwaardigheid van degenen die zichzelf zien als de belangrijkste verdedigers van de mensenrechten in het huidige mondiale systeem.

Met betrekking tot vrede wijst hij ook op de onevenwichtige verklaringen van de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten over het voortdurende conflict in Oekraïne, die hij "veroordelend en aan de schandpaal nagelend" (*namings en shaming*) noemt, zonder dat tot de kern van de zaak wordt doorgedrongen.

In zijn openhartige beoordeling op basis van zijn ervaringen uit de eerste hand als mensenrechtenfunctionaris, twijfelt de auteur aan de integriteit van de aanpak van het Bureau van de Hoge Commissaris. In zijn commentaar op een andere verklaring, van de plaatsvervangende Hoge Commissaris over het conflict in Oekraïne, beschrijft hij de manier waarop het Bureau met de zaak omgaat als een "oefening in het opnieuw bevestigen van westerse vooroordelen". De auteur betreurt de VN-praktijk van politieke benoemingen op hogere functies. Hij wijst op de "toenemende politisering" van de OHCHR en hij bekritiseert de selectiviteit van de onderzoeken die worden ingesteld. Hij stelt ook dat er overvloedig bewijs is dat de OHCHR "zwaart voor politieke druk van regeringen en donoren". Volgens hem "bestaat er weinig twijfel over dat in de hybride oorlog die de VS voert om een unipolaire wereld in stand te houden, de OHCHR een ondersteunende rol is toebedeeld" (p. 30). Wat betreft de onafhankelijkheid en integriteit van het mensenrechtenwerk benadrukt de auteur herhaaldelijk dat het Bureau van de Hoge Commissaris geen vrijwillige bijdragen zou moeten accepteren.

Na zijn evaluatie van de staat van de mensenrechtenindustrie in zijn geheel, diagnosticeert de Zayas de "vijandige overname" van veel mensenrechtenorganisaties door regeringen, inlichtingendiensten en (verborgen) belangen van grote bedrijven. Hij waarschuwt ons in het bijzonder voor de penetratie van het ICC, maar ook van de *mainstream media* en sociale media door inlichtingendiensten. Dit alles heeft bijgedragen aan de "bewapening" van mensenrechten en het maken van een politiek instrument ervan, hetgeen in de huidige mondiale constellatie in toenemende mate een binaire benadering van "goed" versus "slecht" met zich meebrengt, waardoor pogingen tot dialoog en vreedzame oplossing van geschillen ondermijnd worden.

Aangaande de rol van machtspolitiek in het huidige mondiale discours over mensenrechten en de rechtsstaat, zijn de statistieken in hoofdstuk 8 van het boek, "Het stemgedrag van staten" zeer veelzeggend. Of het nu ging om het "Recht van Volkeren op Vrede" (Algemene Vergadering van de VN, 1984), de eerder genoemde "Verklaring over het Recht op Vrede" (door de Mensenrechtenraad), een resolutie over de "Bevordering van Vrede als Essentiële Voorwaarde voor het Volledige Genot van alle Mensenrechten door Iedereen" (2022), of de herhaalde resoluties van de Mensenrechtenraad over "De Negatieve Gevolgen van Unilaterale Dwangmaatregelen voor het Genot van Rechten": de staten, vooral uit het Westen, die

zichzelf zien als voorhoede van handhaving van de mensenrechten stemden tegen of onthielden zich van stemming. In de analyse van de auteur kunnen deze staten beter worden omschreven als "saboteurs van menselijke waarden" of "vandalen van de mensenrechten" (p. 252).

De Zayas' ongecompliceerde beschrijving van de *status quo* van mensenrechten in het huidige internationale systeem dient een constructief doel. Hij herinnert de lezer eraan dat men eerst de problemen moet identificeren alvorens ze te kunnen corrigeren.

Hij signaleert een "aanzienlijke handhavingskloof" in de mensenrechtenverdragen en resoluties als gevolg van internationale machtspolitiek en de daaruit voortvloeiende praktijken van dubbele standaarden.

Op basis van zijn decennialange betrokkenheid bij het mensenrechtenapparaat van de VN, presenteert de auteur een aantal nauwkeurige aanbevelingen gericht op een meer geloofwaardige en efficiënte inzet van de internationale gemeenschap voor de mensenrechten en de rechtsstaat.

Als prioriteiten voor mondiaal beleid identificeert hij onder andere "wereldvrede", de transitie van "militaire"- naar "menselijke veiligheids"-economieën, het loslaten van de praktijk van unilaterale dwangmaatregelen (die hij beschouwt als een element van hybride oorlog), de volledige erkenning van het recht op zelfbeschikking en een holistische benadering van mensenrechten.

Op basis van deze criteria heeft de auteur een actieplan ontworpen dat onder meer de ratificatie van de belangrijkste mensenrechtenverdragen door alle staten, een nieuw internationaal verdrag over de maatschappelijke verantwoordelijkheid van (vooral de grote) bedrijven en het versterken van regionale en internationale gerechtshoven voor de mensenrechten.

Met betrekking tot het werk van de VN-Raad voor de Mensenrechten introduceert hij het idee van "preventieve rapporteurschappen", het instellen van procedures om pestgedrag en *ad hominem* aanvallen tegen mensenrechtenambtenaren en -activisten te voorkomen, alsmede het aannemen van een "Handvest van de Rechten van Klokkenluiders". Hij stelt ook voor dat de Mensenrechtenraad het recht op zelfbeschikking als vast punt op de agenda zet en dat het de gevaren van oorlogspropaganda aanpakt. Wat betreft het Bureau van de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten moeten er maatregelen worden genomen om een einde te maken aan de zogenaamde "vrijwillige" financiering en zo ook aan de benoeming van voormalige politici als Hoge Commissaris.

In de algemene beoordeling van de auteur draagt de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties speciale verantwoordelijkheid voor de geloofwaardigheid van het wereldwijde mensenrechtenbeleid.

Lidstaten moeten hardnekkige pogingen om de wereld op te delen in "goede" en "slechte" landen afwijzen. Verder zou de Algemene Vergadering beter gebruik moeten maken van Artikel 96 van het VN-Handvest dat haar de mogelijkheid geeft om juridisch advies te vragen aan het Internationaal Gerechtshof. Ook zou een speciale status moeten worden toegekend aan vertegenwoordigers van

inheemse volken in de zittingen van de Vergadering. Voorts stelt hij voor dat de Algemene Vergadering overweegt om een speciale adviseur van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties te benoemen voor het recht op zelfbeschikking. Volgens de auteur is het beginsel van territoriale integriteit niet absoluut en moet het geïnterpreteerd worden in relatie tot het recht op zelfbeschikking. Wat betreft de betrokkenheid van het internationaal maatschappelijk middenveld bij het mensenrechtenwerk van de VN, moet ervoor gezorgd worden dat machtige landen geen ongepaste druk uitoefenen op niet-gouvernementele organisaties door hen al dan niet een raadgevende status toe te kennen. De academische wereld en de media moeten niet toegeven aan de "cancelcultuur" of dogmatisch "politieke correctheid" tentoonspreiden. Zij moeten ruimte geven aan een pluraliteit van meningen. Verwijzend naar het internet en de sociale media, stelt de auteur onder andere voor, dat censuur door de privésector en manipulatie van de publieke opinie via algoritmes

van zoekmachines bestraft moeten worden. De rijkdom aan analyses en kritieken, in combinatie met specifieke voorstellen voor hervorming, maakt de ideeën die in dit boek verzameld zijn een echt tegengif voor de zelfingenomenheid van de "verhalenmanagers" (*narrative managers* - zo genoemd door de auteur) die maar al te vaak de mondiale mensenrechtenagenda verdraaien en manipuleren voor bekrompen politieke belangen. Het werk is inderdaad een overtuigend pleidooi voor de internationale gemeenschap om terug te keren naar wat de Zayas beschrijft als de "spiritualiteit" van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens.

Noot van de redactie:

Alfred de Zayas heeft een **vredesplan** ontworpen voor een vreedzame oplossing voor de situatie in Oekraïne. Dit vredesplan is op aanvraag beschikbaar bij de redactie: redactie@wfbn.nl

President Kennedy's visie op wereldvrede

1. Wereldvrede is het belangrijkste onderwerp op Aarde -- iets waarover onwetendheid heerst en de waarheid te zelden wordt gehoord. Onderwijs is nodig.
2. Iedereen die wanhopig wordt van oorlog en naar vrede verlangt, heeft een verantwoordelijkheid om bij te dragen. Dit kan beginnen door naar binnen te kijken en onze houding ten opzichte van vrede, de koude oorlog, de "ander" en vrede en gerechtigheid in onze eigen samenleving te onderzoeken.
3. Ware vrede is geen *Pax Americana* die aan de wereld wordt opgelegd door oorlogswapens. Ware vrede maakt het leven beter voor iedereen. Er moet rekening worden gehouden met ieders bezorgdheid over veiligheid.
4. Vrede is een proces, een manier om problemen op te lossen. Wereldvrede vereist, net als vrede in de gemeenschap, niet dat we allemaal van elkaar houden, maar dat we afspreken om in wederzijdse tolerantie samen te leven en onze geschillen voor te leggen aan een rechtvaardige scheidsrechter. Wereldvrede vereist geen revolutie in de menselijke natuur, maar een evolutie in menselijke instellingen. De VN is een cruciaal forum voor het bevorderen van vrede. Ze moet worden versterkt.
5. Hoewel het uiteindelijke doel een volledig einde van de oorlog en volledige algemene ontwapening is, nodigt het alleen maar uit tot ontmoediging als we ons alleen op dit doel richten. Het is cruciaal om te begrijpen wat er nu gedaan kan worden om het vredesproces een impuls te geven en mensen hoop te geven. Wat kunnen we vandaag doen?
6. Geen enkel volk, natie of systeem is zo slecht dat het zonder waarde is. Onze houding is even belangrijk als die van hen. Onze meest fundamentele gemeenschappelijke link is dat we allemaal op deze kleine planeet wonen; dat we allemaal dezelfde lucht inademen; dat we allemaal de toekomst van onze kinderen koesteren; en dat we allemaal sterfelijk zijn. Verwerp vijandbeelden. Probeer te begrijpen. Neem de moeite om te leren wat de andere kant eigenlijk zegt. Zoek gemeenschappelijke belangen.
7. Met massavernietigingswapens is vrede een noodzaak. Het is van cruciaal belang dat nucleaire staten confrontaties vermijden waarin de enige opties voor één van beide partijen een vernederende nederlaag of het gebruik van kernwapens zijn. Partners in overleven -- Geen vijanden. Win/Win -- Niet Win/Verlies.
8. Er is geen eenvoudige sleutel, geen grote oplossing. Vrede is het resultaat van vele daden. Iedereen heeft iets bij te dragen.
9. Vrede en gerechtigheid zijn met elkaar verbonden. Er is gezegd: "Vrede is de orde die voortvloeit uit sociale rechtvaardigheid." Besteed aandacht aan gerechtigheid en vrede in onze eigen gemeenschappen.
10. Het nastreven van vrede is niet zo dramatisch als het nastreven van oorlog en oproepen tot vrede zijn vaak aan dovemansoren gericht, maar we moeten volhouden. Uiteindelijk is vrede een mensenrecht -- het recht om ons leven te leiden zonder de dreiging van vernietiging, het recht op een duurzame wereld voor onszelf, onze kinderen en toekomstige generaties. Niemand zal ons onze mensenrechten geven. We moeten ons organiseren en werken om ze te bereiken. Zoek bondgenoten en bouw aan solidariteit.

Bron: *Massachusetts Peace Action*, een vredesgroep in Boston, de Verenigde Staten <https://masspeaceaction.org/>
De tien principes zijn gebaseerd op de fameuze vredespeech van John F. Kennedy die hij uitsprak bij de *American University* op 10 juni 1963 <https://www.youtube.com/watch?v=0fkKnfk4k40>

Persoonlijke notitie van Alfred de Zayas bij de publicatie van *De Mensenrechtenindustrie*

Mijn mensenrechtentriologie <https://www.claritypress.com/book-author/alfred-de-zayas/>

(1. *De Mensenrechtenindustrie*, 2. *De aanpak van Mainstreamverhalen: nepnieuws, neprecht en nepvrijheid* en 3. *Bouwen aan een Rechtvaardige Wereldorde*[1]) is het product van vijftig jaar werk op het gebied van mensenrechten in verschillende hoedanigheden: als mensenrechtenactivist, lid van jeugdgroepen, professor in de rechtsgeleerdheid, senior advocaat bij de Verenigde Naties, secretaris van het mensenrechtencomité, speciaal rapporteur, VN consultant, VN verkiezingswaarnemer, lid en voorzitter van verscheidene niet-gouvernementele organisaties, waaronder PEN International Centre Suisse romand.

Ik beoog pragmatische uitvoerbare strategieën te formuleren teneinde het systeem te versterken. In de drie boeken staan dergelijke concrete aanbevelingen. Wij hebben een meer professionele, objectieve, neutrale, waarheidszoekende Mensenrechtenraad nodig; een intellectueel eerlijk Bureau van de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten met directe financiering door de Verenigde Naties, en niet afhankelijk van "vrijwillige" contributies uit Washington en Brussel. Ook hebben we een sterkere stem nodig vanuit de burgersamenleving, met name vanuit de kleinere niet-gouvernementele organisaties voor niet-vertegenwoordigde volkeren, inclusief de inheemse volkeren. We moeten oppassen voor de zogenaamde miljonaire-organisaties zoals *Amnesty International* en *Human Rights Watch* die vooral in dienst staan van Washington en Brussel. Zo ook voor de vele NGO's die de geopolitieke doeleinden van de globalisten en het militair-industriële-complex nastreven, en die direct of indirect door hen gefinancierd worden.

De sleutelvraag die ik in alle drie de boeken stel is: *Quis custodiet ipsos custodes?* (Juvenalis 6. Satire) **Wie bewaakt de bewakers?** Wat te doen als we begrijpen dat die instellingen die onze rechten moeten verdedigen zijn gekaapt? Dat velen zijn gepenetreert door de inlichtingendiensten?

Zelf ben twee maal benaderd door de CIA om voor hen als mol te werken.

Wij allen kunnen de bewakers zijn; we moeten alert en standvastig zijn. We moeten de democratie en de spiritualiteit van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens terugwinnen. Wat zouden daarbij onze prioriteiten moeten zijn?

- Vrede – *Pax optima rerum* (motto van de Vrede van Westphalia 1648)

- Menselijke waardigheid als de bron van alle mensenrechten, die slechts een onvolledige codificatie zijn

- Een nieuw functioneel paradigma van alle mensenrechten - weg van de bevooroordeelde eerste, tweede en derde algemene rechten

- Erkenning en implementatie van de basisrechten: het recht op voedsel, water, onderdak, werk, onderwijs en ontwikkeling

- Recht op toegang op alle informatie, verbod op censuur en manipulatie hetzij door de overheid of door de private sector

- De "eindrechten" of "uitkomstrechten": de verwezenlijking van de menselijke waardigheid. Jouw recht om te zijn wie je bent en mijn recht om te zijn wie ik ben, zonder intimidatie, druk of politieke correctheid en zelfcensuur. Met andere woorden, ons recht op onze eigen cultuur, geschiedenis, taal, tradities – in andere woorden, ons recht op onze identiteit.

Dit is wat de globalisten pogen te vernietigen - om ons allemaal te reduceren tot louter nummers, consumenten, robots - net als in Aldous Huxley's *Brave New World*.

We moeten ons richten op de realisatie van multilaterale samenwerking, een multipolaire wereld. Constructieve maatregelen in plaats van confrontatie en het zogenaamde *naming and shaming*. We moeten aandringen op het opheffen van de illegale unilaterale dwangmaatregelen die tienduizenden mensen het leven hebben gekost en misdaden tegen de menselijkheid vormen.

We hebben de verwezenlijking van het zelfbeschikkingsrecht van volkeren nodig als conflictpreventiestrategie.

Maar eerst moeten we weten hoe ernstig onze instellingen gecorrumpeerd zijn: de Mensenrechtenraad, het Internationaal Strafhof, de Organisatie voor het Verbod op Chemische Wapens.

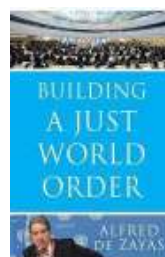
Zelfs de regionale mensenrechtshoven zoals het Inter-Amerikaanse Hof voor de Rechten van de Mens of het Europese Hof voor de Rechten van de Mens worden steeds meer gepolitiseerd en nemen vaak beslissingen die *contra legem* zijn en de belangen van de globalisten dienen.

Wat we nodig hebben is intellectuele eerlijkheid en een toewijding aan objectiviteit. *Audiat et altera pars* - we moeten toegang hebben tot alle informatiebronnen, alle verhalen, een veelheid aan standpunten, zodat we zelf kunnen evalueren en vergelijken.

Mensenrechten zullen betekenisloos zijn als de NAVO erin slaagt een nucleaire oorlog te ontketenen, als de NAVO blijft provoceren, als de NAVO blijft escaleren...

Wereldsamenlevingen in alle landen moeten opstaan en NU vrede eisen.

Zoals John Lennon zong - "oorlog is voorbij - als we het willen".

[1] In de voorjaarseditie 2022 van *Eén Wereld* (pagina 16) is een boekbespreking van *Building a Just World Order* te lezen.

WAT KUNNEN WE DOEN, WAT GAAN WE DOEN?

Door Frans H. Micklinghoff, voorzitter van de WFBN

Dit heeft toch helemaal niets met Wereldfederalisme te maken, zult u aanvankelijk denken bij het lezen van het begin van onderstaand artikel. Maar zoals zo vaak zegt de aanloop weinig over de kern waar het om draait. De noodzaak te pleiten voor Wereldfederalisme moet en kan worden aangetoond, maar is als het graan dat op rotsige bodem wordt gezaaid: het schiet geen wortel. Ondanks dat, we gaan door met te pleiten voor VREDE OP AARDE, voor een PARADIJS OP AARDE en voor het primair stellen van het gezonde verstand. We geven slechts de richting van een oplossing aan. Schaart u met ons, schouder aan schouder, opdat we deze 'klus' samen klaren omwille van het geluk van toekomstige generaties.

Vliegen

In de jaren zeventig van de vorige eeuw moest ik gedurende een klein jaar vrijwel wekelijks het traject Hannover – Den Haag (en vice versa) of Strasbourg – Den Haag (v.v.) met de auto rijden. Halverwege en aan het eindpunt moest ik met water en een stevige spons de voorruit van de auto goed schoonmaken. Je kon er bijna niet meer doorheen kijken. Zoveel vliegen die ik met pakweg honderd tot honderd-twintig kilometers had doodgereden. Ook de koplampen moest je toen goed schoonmaken. Maar nu, anno 2023? De Autobahn is nog dezelfde, maar wel twee keer zo breed als toen. De snelheid is ook nog dezelfde als toen. Maar van een dikke laag dode vliegen op de voorruit en koplampen is totaal geen sprake. Die paar vliegjes die nu op de voorruit zitten verhinderen het uitzicht absoluut niet.

Veertig jaar geleden belandde ik in een piepklein plaatsje nabij de Weerribben (Overijssel). Die nacht deed ik geen oog dicht door de vele muggen die met zijn honderden het op mij voorzien hadden. Dat kleine plaatsje deed zijn naam echt eer aan: Muggenbeet. Afgelopen zomer kwamen we weer op vrijwel dezelfde plek uit en konden ongestoord die nacht slapen. Geen mug of vlieg te bekennen!

Muggen en vliegen zijn soms hinderlijk, maar wel een heel noodzakelijke schakel in het ecosysteem. Voor bijvoorbeeld de vleermuizen. Maar ook voor veel vogels die de net uit het ei gekropen nazaten daarmee moeten voeden. En voor de bijen en wespen gaat dezelfde vlieger op. Zonder de bestuiving door de bijen geen oogsten meer van appels en peren en noem maar op waarvoor bestuiving noodzakelijk is.

De vraag is of mijn auto wekelijks op het traject, Hannover of Strasbourg naar Den Haag nu de grote muggen en vliegenmoordenaar is geweest of niet! Zo ja, dan natuurlijk wel samen met die paar miljoen andere auto's die alle dagen van het jaar de Europese Autobahnen stofferen. Natuurlijk, het is een proces van CO2 en fijnstof-uitstoot. Niet alleen door auto's, maar ook door vliegtuigen, koeien die niet in de wei lopen, de hoogovens in IJmuiden

en duizenden beroeps- en pleziervaartuigen. Maar ook het ongebreidelde gebruik van tal van uiterst giftige onkruidbestrijdingsmiddelen en pesticiden hebben onze biotoop in de afgelopen vijftig jaar behoorlijk verarmd, vergiftigd. Die kleine Greta Thunberg heeft natuurlijk volkomen gelijk als ze zegt dat het niet een-voor-twaalf is, maar al ruim **een kwartier na twaalf!!**

Natuurlijk is de nu ingeslagen weg een rechtszaak tegen Tatasteel (de voormalige Hoogovens) aan te spannen de enige weg om een eind te maken aan de voor de gezondheid van de omwonenden verwoestende uitstoot van allerlei giftige stoffen. Evenzo is de hoge concentratie van giftige stoffen door het vliegverkeer naar en van Schiphol een bedreiging voor de volksgezondheid.

Wanneer je je goed op de hoogte stelt van al deze bedreigingen en je echt een overzicht hebt van al deze bedreigingen (aantastingen koraalriffen, opwarming oceanen,

Afbeelding: Oleksandr Sushk op Unsplash

meerdere drijvende plastic soepvelden zo groot als Frankrijk in de oceanen, steeds snellere ontdooiing van de poolkappen, steeds snellere stijging zeespiegel), tja, als je echt dat alles in een overzicht achter elkaar zet dan lijkt deze trend naar de ondergang van de Aarde en de mensheid niet meer te stoppen. Echter, is dat zo?

De oorlog

We hebben na iets meer dan 75 jaar vrede op het Europese continent nu een oorlog. Het zijn Russische troepen die Oekraïens grondgebied hebben bezet. Ik wil het absoluut niet hebben over gewekte verwachtingen, verkeerde voorstellingen van de gang van zaken (in heden en verleden), uitlokking of provocatie. Het eerste wat in iedere oorlog sneuvelt is de waarheid. Vooral in deze eeuw van de maximale communicatie tettert alles en iedereen door elkaar en is nepnieuws nauwelijks van echt nieuws te onderscheiden. Betrouwbaar nieuws is niet schaars, maar in overvloed aanwezig. Het is alleen een kwestie van je gezonde verstand gebruiken.

Zeker, deze oorlog is een gevecht om grondgebied. Maar ook een gevecht om Energie. En een gevecht om onafhankelijkheid of afhankelijkheid. Blijven we in Europa nog wapentuig leveren als we 's winters in de vrieskou zitten en we onze huizen behaaglijk zouden kunnen verwarmen met Russisch aardgas? Hoelang gaat deze oorlog nog

duren? Wordt het een uitputtingsslag (zoals de loopgravenoorlog van de Eerste Wereldoorlog)? Of wordt het een atoomoorlog, met tal van onvoorziene en ondenkbare gevolgen? We hebben geen glazen bol, we kunnen niet in de toekomst kijken. Maar geen enkele oorlog is een oplossing voor welk probleem ook. Dat begreep men al ver voor de Eerste Wereldoorlog. In 1899 werd de Eerste Haagse Vredesconferentie gehouden. Staalmagnaat Andrew Carnegie stelde geld beschikbaar voor een te bouwen onderkomen voor het Hof van Arbitrage in Den Haag, het Vredespaleis. Desondanks brak de Eerste Wereldoorlog uit. De daarna opgerichte Volkerenbond werd volkomen genegeerd door het Duitsland van Hitler en zo kon in begin september 1939 de Tweede Wereldoorlog van start gaan. Al geloofden toen nog miljoenen Europeanen dat het wel met een sisser zou aflopen. Tot in mei 1940 'Fall Gelb' in werking ging. Op de talloze Denkmale met WOII als onderwerp staat vaak 'Nie Wieder'. Nooit meer! Maar toch hebben we nu weer in Europa een oorlog. Zeker, het is geen WERELDOORLOG. Nog niet. Maar wat nog niet is, kan alsnog komen!

Meer conflicthaarden

We hebben in Noord-Korea iemand aan de stuurknuppel die graag raketten afschiet en deze persoon schijnt erg boos te zijn op Amerika. Dan hebben we nog Formosa, Taiwan. De Volksrepubliek China verklaart zo nu en dan dat dit eiland echt bij China hoort. In feite gaat het hier om de zeggenschap over de Zuid-Chinese zee en invloed op de staten daar omheen.

En we hebben de Ayatollahs in Iran (het voormalige Perzië) die wel eens over een atoomwapen zouden kunnen beschikken en gezien hoe zij met de bevolking omgaan er niet voor zullen schromen het te gebruiken (tegen Israël).

Naast de thans aan de gang zijnde oorlog in Oekraïne zijn er nog twee potentiële conflicthaarden met leiders die onberekenbaar zijn. Pogingen tot overleg - vanuit welk land of organisatie dan ook - maken geen enkele indruk of kunnen invloed uitoefenen op Ayatollahs of de leider van Noord-Korea. Een vonkje in een van deze kruitvaten en de kans is groot dat Amerika en Europa dan moeten reageren, maar dat niet kunnen. Als dan Moskou de kans denkt te kunnen nemen om de corridor van Gdansk een beetje uit te breiden met een bezetting van Estland/Letland en of Litouwen hebben we de Derde Wereldoorlog pontificaal op onze voordeurmat. Dan nog over wereldfederalisme gaan praten is absoluut een station te laat.

Klein bier

De Duitsers hebben een leuke uitdrukking voor een probleempje dat in het niet verdwijnt in vergelijking met een veel groter probleem: 'klein bier'. Want waar maakt Nederland zich druk over? Over het Groningse aardgas en de aardbevingen. Over de toeslagaffaire. Over te weinig leerkrachten voor de klassen. Over de huisvesting van asielzoekers. Over de langzaam maar zeker oplopende woningnood. Over of appelmoes nu hoort tot de vers van het land afkomstige groente of een bewerkt product is waarvoor een hoger BTW-tarief moet gelden. Over of asielzoekers hun familie nu wel of niet na een jaar mogen

Afbeelding: Rafael Ishkanyar op Unsplash

laten overkomen. De vierde regering Rutte is zelfs over deze vraag gestruikeld!!

Gelukkig is het land dat met bovenstaande (en nog een paar andere) probleempjes worstelt. Want het is allemaal maar 'klein bier' in vergelijking met de echte problemen waar het nu om zou moeten gaan. Want al die 'klein bier'-problemen zijn eigenlijk lokale problemen, horend bij de kneuterigheid en het amateurisme dat zo typerend is voor Nederland. Met als oorzaak ambtelijke en politieke on-kennis en willekeur, starheid en vooringenomenheid. Met als gevolg dat het vertrouwen in de politiek nog nooit zo laag geweest is. Temeer omdat een groot deel van de bevolking van Nederland niet snapt waarom dit soort problemen niet snel en efficiënt kunnen worden opgelost.

De Groningse aardbevingen? Kwestie van een deel van de in de afgelopen zestig jaar gemaakte miljardenwinsten beschikbaar stellen voor aardbevingsbestendige nieuwbouw, of verhuizing en elders nieuwbouw. Uit te voeren door een klein en efficiënt uitvoeringsbureau dat vooral niet ambtelijk mag denken en handelen.

Toeslagenaffaire? Ook snel aan te pakken door een pot met geld beschikbaar te stellen en ieder dossier af te laten handelen door een klein en efficiënt werkend uitvoeringsbureau dat vooral niet ambtelijk ...!

Nareizen van familie van asielzoekers? Het gaat daarbij om zo een laag getal (in vergelijking met de werkelijke instroom), dat het absolute flauwekul was dat het kabinet daarover gevallen is. Het was meer een afleidingsmanoeuvre. Het echte probleem zit in een niet efficiënt werkende IND, de onwil om mensensmokkelaars aan te pakken, het

niet nakomen van Europese afspraken over de verdeling van de toestroom en de onwil om uitgeprocedeerde niet-erkende asielzoekers daadwerkelijk het nog langer verblijven in Europa onmogelijk te maken.

Het zijn en blijven allemaal maar lokale problemen. Het politieke duizend-dingen-doekje genaamd Johan Remkes hoeft daar geen dikke rapporten over te schrijven. Mij lukt het in drie, hooguit vier A4'tjes aan te geven hoe uit deze problemen te komen. Maar helaas heeft Nederland deze 'klein bier'-problemen nodig als afleiding opdat we ons niet hoeven te buigen over de echt grote problemen. En die zijn er!

De echte problemen

Iedereen weet nu wel dat de Aarde aan het opwarmen is. Dat zal leiden tot zeespiegelstijging. De vraag is nu of we niet razend snel onze dijken allemaal twee of drie of vier meter moeten verhogen En hoe en wie gaat dit betalen, zoete lieve Gerritje? Of moeten we Nederland maar helemaal verhuizen naar de Noord-Duitse aanmerkelijk hoger gelegen laagvlakte? Ook in het midden van Frankrijk zijn nog fraaie gebieden die thans lijden aan ontvolking. Wanneer we de toekomst echt onder ogen durven te zien dan is het probleem van de wel of niet opening van vliegveld Lelystad snel duidelijk. Er zal minder gevlogen moeten worden en meer per trein gereisd. Dus alle opgehaalde vliegtax stoppen we in de aanleg van een Europees TGV-netwerk. Enfin, u begrijpt dat we allerlei maatregelen moeten nemen in Europa en de gehele wereld, willen we deze planeet een beetje leefbaar houden voor toekomstige generaties. En dan duikt het enige echt grote probleem op, waarvoor menig regeringsleider wegduikt. Maar een echt staatsman schuwt de confrontatie met ongemakkelijke en noodzakelijke oplossingen niet. Want hoe gaan we al deze wereldwijd te nemen maatregelen vorm geven? Voor sommige staten zal dat de financiering van een vluchtplan zijn (allemaal weg van dit eiland dat in zee zal verdwijnen). Voor anderen is dat de bouw van waterkeringen. We weten hoe dat moet, hoe lang je bezig bent en dat je nooit klaar bent. De waterstaatswerken en dijken van het eens zo vermaarde Deltaplan blijken nu veel te laag te zijn. Laten we er nu, nu het nog kan, erover nadenken waar het strand in Nederland komt te liggen. Bij Amersfoort, Zwolle, Arnhem of Nijmegen? Of is Munster, Essen en Maastricht toch een reëlere grens tussen het zoete en zoute water?

Een Wereldregering SVP

Maar bovenal: hoe gaan we dit wereldwijd vormgeven. Hoe de mensen overtuigen dat ze moeten verhuizen, er nieuwe omvangrijke waterstaatswerken nodig zijn, we oplossingen moeten zoeken en samenwerken in plaats van oorlog voeren.

En daarvoor heb je nu eenmaal een wereldregering nodig. En wil die wereldregering kunnen werken, gedragen door de wereldbevolking, dan zal er zoiets als een wereldparlement moeten komen. Dat als eerste zich zal moeten uitspreken over of we nog voor miljarden gaan oorlog voeren en oorlogstuig blijven maken, of dat we nu alle geld dat we nu stoppen in bewapening gaan gebruiken

om het ruimteschip Aarde bewoonbaar en leefbaar te houden ... zo goed en zo kwaad als mogelijk is.

Ondertussen moeten we niet schuwen onconventionele oplossingen te bedenken. Als we gebruik makend van windenergie met miljoenen pompen het zeewater uit de Atlantische oceaan de Sahara inpompen? Wellicht scheelt dat op den duur een paar meter zeespiegelstijging. En misschien kunnen wij allemaal zelf een klein stapje, een gebaar maken met grote gevolgen. Door protest aan te tekenen tegen de kap van iedere boom in onze omgeving en zelf wat jonge bomen te planten. Bomen geven schaduw, koelen af, verlagen de temperatuur rondom en vogels kunnen er in nestelen en vliegen hebben naast gras, bloemen ook bomen nodig. Als het weiland van al die boeren die nu willen stoppen bossen zou worden, dan denk ik dat veel thans boer zijnde mannen en vrouwen zich graag laten omscholen tot boswachter. En zo gaan we in Nederland terug in de tijd. Dan wordt Nederland weer 'Houtland', wat in de loop der tijden is verbasterd tot Holland. Aan dat Houtland Holland kwam door de redelijk machinale bouw (dankzij de houtzaagmolens) van de VOC-handels- en oorlogsschepen een ongemerkt einde en de gehouden schapen vraten de jonge opkomende loten op. Waardoor we nu met teveel weiland en koeien zitten. Maar ons boeren-en-koeien probleem (ook wel CO2-, stikstof- of mestprobleem genaamd) valt in het niet (is dus een lokaal probleem) in vergelijking met de mondiale problemen die op ons afkomen.

Wanneer springen alle nationale leiders over hun schaduw heen, slaan de handen ineen en gaan samenwerken? De tijd om onderling oorlog te voeren is echt voorbij, want dat is maar 'spielerei' in vergelijking met de echt grote problemen die op ons afkomen.

Ik realiseer me dat profeten overal worden genegeerd en verguisd. Totdat hun profetie uitkomt. Maar dan is het te laat.

Wie oren heeft die hore. Wie ogen heeft die kijke goed rond. Wie een stem heeft die spreke. Wie oplossingen weet drage die nu aan. Misschien kan van alles zich nog ten goede keren?

Vannacht werd ik zowaar voor het eerst in maanden wakker gehouden door enkele vliegen die irritant om mijn hoofd zoemden!!

António Guterres en het United Nations Earth Alarm 2023

Jan Juffermans is lid van de Raad van Advies van de WFBN

Op 25 augustus werd vanuit het Platform Duurzame en Solidaire Economie (DSE) een actie gestart met de naam Earth Alarm 2023 (noodsignaal van de Aarde). De actie bestaat uit een dringende oproep aan António Guterres, de secretaris-generaal van de Verenigde Naties.

Naar klimaathel

Bekend is dat Guterres zich regelmatig opvallend scherp uit over bijvoorbeeld de klimaatontwrichting. Een van zijn vrij recente uitspraken luidt: "We zitten op de snelweg naar de klimaathel, met de voet op het gaspedaal". Die waarschuwing geldt helaas voor meer mondiale vraagstukken, zoals de grote verliezen aan biodiversiteit, de vele giftige en schadelijke stoffen en de nog steeds groeiende mondiale economie, al ver voorbij de *Planetary Boundaries*. Er is daarom sprake van **een meervoudige crisis op Aarde**.

Integraal beleid

Binnen het Platform DSE werd geconcludeerd dat, gezien die huidige meervoudige crisis op Aarde, er een spoedvergadering noodzakelijk is van de VN, bijv. in de vorm van een speciale conventie of een *Special Session* van de Algemene Vergadering. In zo'n situatie is integraal beleid hard nodig is, terwijl er nu voor elk vraagstuk een apart congres of panel actief is, zoals voor biodiversiteit, klimaat en de oceanen. Die conclusie werd voorgelegd aan twee adviseurs van het Platform: Hans Opschoor en Jan Pronk. Met hun bevestiging werd deze actievorm bedacht: een open smeekbrief, die vooral organisaties kunnen sturen aan António Guterres (sgcentral@un.org), met desgewenst eigen argumenten en aanvullende feiten. Op het briefhoofd van de oproep staat het schilderij DE SCHREEUW VAN DE NATUUR dat in 1893 werd geschilderd door Edvard Munch uit Noorwegen.

Als je wil kun je meedoen aan dit Earth Alarm. Stuur de brief (ook te vinden op de website van Platform DSE), namens jezelf of je organisatie, aan António Guterres (sgcentral@un.org). Hij weet heel goed hoe groot de problemen zijn, en deze oproep tot actie kan hem hopelijk helpen anderen in beweging te krijgen.

Als je meedoet, informeer dan s.v.p. Platform DSE als initiatiefnemer door dit adres in CC of BCC te zetten: info@platformdse.org

In je begeleidende mail kun je evt. je eigen argumenten en aanvullende feiten toevoegen. Je kunt ook de link naar dit artikel meesturen omdat het de noodzaak tot actie extra duidelijk maakt: <https://www.thenation.com/article/environment/civilization-collapse-climate-change/>

United Nations Earth Alarm 2023

Dear Secretary General António Guterres,

We beg you sincerely to invite global system specialists and national leaders for a UN Earth Alarm Convention, or a Special Session of the UN General Assembly, to maximize mitigation from the escalating polycrisis of biodiversity loss, climate disruption, still growing Gross World Product, overpopulation, poisoning by (micro)plastics, PFAS and pesticides, rapidly growing inequality, too large global Footprints, the crossings of the planetary boundaries, human rights violations and desperate refugees.

Despair is now growing globally, not only among the youth.

None of the present international councils, conferences and panels on climate, biodiversity, plastics, pesticides or the oceans can handle this growing polycrisis, so an integrated vision and approach is badly needed, with fair and effective solutions and radical changes. There is no time to waste...

Global humanity is in great danger. Only our UN might be able to stop the destruction of human and other life on our planet Earth.

August 25, 2023

THE SCREAM OF NATURE was painted by Edvard Munch from Norway in 1893

Werken aan het waarmerken van acht begrippen

Soevereiniteit van de menselijke persoon en de consequenties daarvan

Frans M. Vermeulen is bestuurslid van de WFBN. Hij studeerde in 2016 af in Tilburg (UvT) voor zijn Master Theologie en Religiewetenschappen.

Het ongemak van de taal

De betekenis van een woord staat niet vast, hoezeer 'mijnheer Van Dale' ook zijn best doet om de betekenissen van woorden vast te leggen. Wie zegt: "Ik heb in de vakantie heerlijke dagen *beleefd*", bedoelt met het woord 'beleefd' iets anders dan wanneer hij zegt: "Het publiek in de zaal kwam niet verder dan een *beleefd* applaus". Ik haal dit voorbeeld aan omdat 'mijnheer Van Dale' die laatste betekenis van 'afstandelijk/koel/zuinigjes' niet kent, althans niet in de 13e editie van deze woordenboekenautoriteit. Ook kunnen woorden van betekenis veranderen. Een woord als 'atheïsme' klonk eind 19e eeuw heel anders dan vandaag de dag. De betekenis ervan is verdamp, uitgehold, omdat mensen zich er niet meer mee bezighouden, terwijl het destijds in verband werd gebracht met 'ongelovig' en 'moreel verwerpelijk'[1]. Dat woorden van betekenis kunnen veranderen is maar goed ook. Taal is iets levends. Maar het kan ook heel gevaarlijk zijn wanneer mensen bepaalde woorden in een situatie pertinent verkeerd gebruiken. Ik schrok, toen ik op 2 november 2004 op TV de nieuwslezer hoorde zeggen dat Theo van Gogh was vermoord door een 'geradicaliseerde' moslim. Ik wist meteen dat de nieuwslezer het verkeerde woord gebruikte, want radicaliteit is iets heel anders dan extremisme. En ik wist ook *waarom* de nieuwslezer het verkeerde woord gebruikte. Het heeft te maken met de scheve beeldvorming over de islam die in Nederland al tientallen jaren circuleert, waardoor het woord 'radicaal' automatisch de connotatie krijgt van 'crimineel'. De moordenaar van Van Gogh was niet 'geradicaliseerd': hij *criminaliseerde zichzelf* toen hij op een bepaald moment *besloot* geweld te gebruiken. Met de moord op Van Gogh gaf hij juist zijn geloof in Allah op. Maar ik hoor al geluiden op me afkomen in de zin van: "Maar we weten toch wat er bedoeld wordt!?" Precies dát is het probleem: dat weten we niet. We denken het te weten. De redactie van het TV-journaal was zich er niet van bewust dat het woord 'radicaal' in die situatie niet aan de orde was. Het was op dat moment *bon ton* om moslims in de hoek van de *criminaliteit* te zetten: het waren immers 'mensen met een gewelddadige religie'. Iedereen wist dat toch? 'Radicaal' was dus *plotseling* een ander woord voor 'gewelddadig'. Kijk, dat is 'het ongemak van de taal'.

Doel van dit essay:

De noodzaak van het ijken van begrippen, desnoods tegen Van Dale in.

1. Soevereiniteit: constitutioneel in tweevoud

Aan dat ongemak ontkomt ook het woord 'soverein' niet. Het is een begrip dat misverstand oproept, als je merkt dat het te pas en te onpas wordt gebruikt. Een voorbeeld is de term 'sovereiniteit in eigen kring'. Abraham Kuyper (1837-1920), oprichter van de ARP, wilde hiermee zeggen, dat een geloofskring haar zelfstandigheid en verantwoordelijkheid in alle vrijheid moet kunnen beleven om vruchtbaar werkzaam in de samenleving aanwezig te zijn. Een prima gedachte. Echter: zelfstandigheid is niet hetzelfde als soevereiniteit. Hij gebruikte dus het verkeerde woord. Drs. Marjolijn Snippe doet het beter: in een publicatie laat ze weten dat in 1648 "het systeem van soevereine staten formeel werd bekrachtigd"[2]

'Federalism is a form of state formation in which the individual parts (countries/regions) have a high form of sovereignty'. Dat las ik op internet. Ik ben bang dat menige federalist deze definitie best goed vindt. Maar toen ik het las was mijn dag bedorven. Ik dacht: "O, my god, dit is de hell!" Het ongemak van de taal brengt hier twee begrippen bijeen - federalisme en soevereiniteit - die allebei worden *ontkracht* door ze met elkaar in verband te brengen. Staten zijn niet soverein! Dat denken ze maar. Dat de VN 193 'soevereine staten' (er)kent is een gotspe! Staten zijn het resultaat van oorlog en geweld. Er zijn maar twee echte soevereiniteiten: die van de menselijke persoon en die van de werelddamenleving. Al het andere is fake. De fout is gemaakt in 1648 bij de Vrede van Westfalen. Toen werden afzonderlijke gebieden soverein verklaard. Dit is wel een zeer wrange vrucht van 'het ongemak van de taal'. Er werd toen gezegd: '*Cuius regio, eius religio*'. Wiens gebied, diens religie. En het ging verder: '*cuius regio, eius natio*'. Wiens gebied, diens volk. Het ideaal van 1648 was dus: *gescheiden* optrekken. Apartheid werd een vredesideaal. In elk gebied: één vorst, één taal, één volk, één cultuur, één religie, één moraal. En ziedaar: de hemel op aarde, de 'eeuwige vrede'[3]. We zitten nog steeds met dat '1648' opgescheept.[4] Met dit op talloze manieren verkeerd gebruikte woord 'sovereiniteit' start dit essay.

Soevereiniteit-in-tweevoud kun je zien als een axioma: het 0-punt van waaruit zeven begrippen kunnen worden verstaan, namelijk 1. onafhankelijkheid, 2. zelfstandigheid, 3. zelfbeschikking, 4. autonomie, 5. autocratie, 6. personalisme en 7. anarchisme. Deze begrippen vallen alle binnen het kader van de verhouding tussen persoon en gemeenschap.

Goed verstaan: ik heb er geen bezwaar tegen dat deze woorden in talloze situaties door elkaar worden gebruikt. Maar op sommige momenten is het nodig om ze te waarmerken, te zuiveren van valse connotaties en scheve voorstellingen van zaken. Ik doe daartoe een poging. Het is een essay (probeersel), maar als iemand anders het beter doet, dan hoor ik dat graag. In dit essay maak

ik duidelijk waar de taal ontspoord en het begrip faalt. Ik begin bij het begrip soevereiniteit, omdat het de kern raakt van a. de universele sociale verhoudingen en b. de werkelijkheid waarin de wereldgemeenschap van mensen is geworpen. 'Geworpen', want die verhoudingen en die werkelijkheid bepalen niet wij, maar die bestaat *onafhankelijk* van wat mensen met hun leven en hun wereld willen. De filosoof gebruikt hier het begrip 'ontologie'. Dat betekent dat je niet onbepaald uit de moederschoot tevoorschijn komt, maar behept bent met een heleboel **vaste** kenmerken. Je bent lijfelijk in de wereld aanwezig, kwetsbaar, behoeftig, beperkt en relationeel en je deelt die 'ontologie' met de dieren en de planten. Ontologie gaat dus over zaken die vóórgegeven zijn, dus over zaken waarover je geen zeggenschap hebt. Je kunt ze niet accepteren of afschaffen: ze **zijn** er gewoon. Ik geef daar eerst nog een markant voorbeeld van. In mijn jeugd werd nooit gesproken over 'verantwoordelijkheid nemen'. Die term hoor ik de laatste tijd steeds vaker. Echter: verantwoordelijkheid 'neem' je niet, maar krijg je 'gratis' bij je geboorte, voor jezelf, voor de ander, voor de wereld en voor alles wat leeft, ja, voor de hele werkelijkheid rondom je. Verantwoordelijkheid kies je dus niet, is geen product of voorwerp van de persoonlijke vrijheid. Je bent altijd verantwoordelijk en het maakt niet uit of je dat nu wel of niet erkent. Het is een *ontologisch* gegeven, het is je *geschonken* bestaan. Zo ben je ook soeverein, of je dat nu prettig vindt of niet. Het maakt dat je geen exemplaar van de soort bent, maar een persoon. Het ontkennen van verantwoordelijkheid en soevereiniteit - ideologisch kan dat - maakt dat je jezelf kwijtraakt als persoon: je bent 'nergens' meer. Helaas komt deze uitgeholde status bij mensen meer voor dan we denken: let er maar eens op hoe bepaalde types zich gedragen als voetbalsupporter of lid van een drugsbende. Ze zijn zichzelf niet meer. Hun gedrag laat zien dat ze 'van het paadje af zijn'. Hun persoon-zijn lost als het ware op in hun aso-gedrag. Hun verantwoordelijkheid en hun geweten 'werken' niet meer. Maar laten we ons nu bepalen tot geestelijk gezonde mensen.

De *persoonlijke* soevereiniteit noem ik een *zorgsoevereiniteit*, omdat je door je aangeboren verantwoordelijkheid wordt opgeroepen om zorg te besteden aan jezelf, aan de ander, de gemeenschap en de hele wereld, ook als het gaat om de dieren en het milieu. Deze zorgsoevereiniteit heeft een pendant in de vorm van de gemeenschappelijke soevereiniteit van de wereldgemeenschap. Ook dat is een zorgsoevereiniteit, want de mensheid als geheel heeft de verantwoordelijkheid voor jouw persoonlijke welzijn. Je moet er zeker van kunnen zijn dat jij je kunt wijden aan jouw zorg voor andere mensen. Dat kan niet als die beide soevereiniteiten worden doorkruist door een *gewelddadig* verworven *nep-soevereiniteit* in de vorm van een zogenaamde 'onafhankelijke staat'. Ook het federalisme wordt om zeep gebracht als staten in hun grenzeloze willekeur gaan uitmaken met wie ze zich verbinden. Het maakt het werk van federalisten tot een sisyfusarbeid. Federalisme en soevereiniteit kunnen alleen samengaan, wanneer de statelijke soevereiniteit algemeen wordt erkend als bedrog, dus als we de vrede van Westfalen (1648)

zien als 'falen'. Het was ook een nep-vredesverdrag, want daarna konden de oorlogen niet meer worden gestopt, laat staan voorkomen. In de Griekse oudheid was die ellendige werkelijkheid al bekend. Ze werd verbeeld in de mythe van 'de doos van Pandora'. Een voorbeeld daarvan is de ontwikkeling van de atoombom: die is niet meer ongedaan te maken. Hiroshima en Nagasaki kregen de 'primeur van het inferno'. We kunnen die desastreuze werkelijkheid niet langer ontkennen. Doen we dat toch, dan stappen we uit de ons toebedeelde werkelijkheid en begeven we ons in een wereld van illusies, ook als het om vrede, welzijn en federalisme gaat. We hebben dan geen poot meer om op te staan.

'Soevereiniteit, *constitutioneel* in tweevoud' is een term om aan te geven dat je bestaan een constitutie kent, een grondwet, waarover je geen zeggenschap hebt. Het is een ontologisch gegeven. Noem het een *zijnsorde*. Onveranderlijk, voor altijd, overal, voor iedereen, voor alles wat echt leeft, geestelijk gezond leeft. Veel gelovigen komen via dit gegeven 'god' op het spoor. Zelf vind ook ik de soevereiniteit-in-tweevoud een goddelijk gegeven.

2. Onafhankelijkheid

Het begrip 'onafhankelijkheid' maakt geen deel uit van die zijnsorde. Het is een illusie te denken dat het bestaat. Niets en niemand is onafhankelijk. Maar we begrijpen natuurlijk maar al te goed wat Indonesië bedoelde met 'onafhankelijkheid' toen het zich losmaakte van Nederland. Het kwalijke was echter dat de Republiek Indonesia zich ook meteen 'soeverein' achtte en zich schaarde in de rij van 'soevereine staten'. Ook dat kunnen we begrijpen, maar ik noem het dus een *pseudo-soevereiniteit*, waarvan met name de Zuid-Molukkers het slachtoffer werden. Hun persoonlijke soevereiniteit werd geweld aangedaan, afgewezen, ontkend. Bovendien is het goed te bedenken dat er altijd persoonlijke banden zijn geweest tussen Indonesiërs en Nederlanders. Die banden tonen aan dat 'onafhankelijkheid' *wishful thinking* is. Gevaarlijke *wishful thinking* soms. Vergelijk het met kinderen die zich losmaken van hun ouders in de puberteit: een noodzakelijk psychisch fenomeen. Voor ouders en opgroeiende jeugd kan dit een pijnlijk proces zijn, risicovol ook, maar juist dat bewijst hoezeer je de term 'onafhankelijk' moet relativiseren. Als onafhankelijkheid echt zou bestaan, zou het geen consequenties hebben. Mensen noemen zich vaak 'onafhankelijk' als ze hun zelfstandigheid willen benadrukken. Niks mis mee dus, zolang het woord niet wordt gebruikt in situaties van mensenrechtenschendingen. Maar waarom zou je het kind niet gewoon bij de naam noemen? Als 'onafhankelijkheid' geldt als 'soeverein in eigen land', dan betekent het de hel op Aarde. Kijk maar naar landen waar mensen 'verdwijnen'.

Wel bestaan er verschillen in afhankelijkheidsintensiteit en kunnen sommige groepen of volken een tijdlang de indruk wekken 'onafhankelijk' te zijn, maar nu de wereld één groot dorp wordt moeten we vaststellen dat de afhankelijkheid van mensen steeds groter wordt.

De afhankelijkheid behoort dus duidelijk tot de zijnsorde. En al is die zijnsorde een vast gegeven, dat betekent niet dat ze star is. Het vraagt even omdenken: de zijnsorde

is een kader, een frame, waarbinnen volop leven mogelijk is en mensen een grote mate van vrijheid hebben om hun leven uit te stippelen. Zonder dat 'frame' bestaat er geen vrijheid en vervalt het woord 'soeverein' tot een leeg begrip. Zie ook hier: het ongemak van de taal! De 'maatstaf' waar Denis de Rougemont om vroeg tijdens het interbellum is dus m.i. precies die zijnsorde.[5]

3. Zelfbeschikking

Als we ons bewust zijn van zowel onze persoonlijke soevereiniteit als onze afhankelijkheid krijgen we een veel helderder beeld van onze identiteit en onze plaats in het geheel van de aardse werkelijkheid. Dat geeft ruimte aan het begrip 'zelfbeschikking' in *functionele zin*, want wij hebben de morele plicht om het leven voor onszelf en voor onze naaste(n) te faciliteren. Dan heb je die zelfbeschikking nodig. Zelfbeschikking is dus een facet van de zijnsorde, zoals hierboven beschreven. Dat geeft een heel ander perspectief dan het idee dat we ons individueel moeten 'waarmaken' en 'zelfredzaam' moeten zijn. Ook hier geldt: op zich zijn die woorden niet fout, maar ze kunnen ook de realiteit waarin we staan maskeren. Er zijn mensen die een *fictief* bestaan leiden, omdat ze menen onafhankelijk te moeten zijn en een ander niet willen 'lastigvallen' met hun sores. Alleen al het woord '*invalide*' laat zien hoezeer we geneigd zijn om aan dat fictieve leven voedsel te geven. Dat is een negatief woord, want iedereen is beperkt, zonder dat je daarmee iets tekort komt. Ik zet er dan ook de *geordende wederzijdse afhankelijkheid* tegenover, waarbinnen je je afhankelijkheid erkent, maar uiteraard niet cultiveert, laat staan misbruikt. Daarbij komt dat je vrij bent om je eigen belangen ter sprake te brengen in relatie met die van anderen. Bijkomend effect is dan dat mensen daardoor een beter en realistischer beeld van zichzelf krijgen en de ander gelegenheid geven als het ware een 'spiegel' te zijn voor jouw 'ik'. Beeldvormingen worden dan over en weer gecorrigeerd, maar dat kan alleen als je zelf de leiding hebt over je eigen beeldvorming en erkent dat de ander ook de leiding heeft over de zijne/hare. Die geordende afhankelijkheid kan een voedingsbron zijn voor de ontwikkeling van je zelfstandigheid. Anderen staan jou immers niet per definitie in de weg, maar helpen je – vaak impliciet – meer zelfstandig te worden. Kritisch omgaan met die geordende afhankelijkheid is daarbij een eerste vereiste, want het kan verkeerd aflopen als je niet in de gaten hebt dat een ander parasiteert op jouw zelfstandigheid. Het is dus van belang ook de zelfstandigheid van de ander te observeren, omdat je wil dat je samen met anderen optimaal op weg bent naar een grotere mate van vrijheid in de opbouw van elkaars leven en van de hele samenleving.

4. Zelfstandigheid

Dat betekent dat er een dynamische wisselwerking plaatsvindt tussen je afhankelijkheid en je zelfbeschikking, die je voedt in je fundamentele menselijke waardigheid en socialisering. Je wordt dan steeds zelfstandiger en steeds meer bekwaam en vaardig om je op de belan-

gen van anderen te richten. De ander is immers iemand die een 'ik' is zoals jij. In plaats van 'halen, hebben en houden', van presteren en verdienen, voorzie ik de mogelijkheid dat mensen steeds meer iets met elkaar gaan **delen**, in plaats van van elkaar profiteren.[6]

Zo ontstaat er een win-win-situatie, waarin we leren spreken van de *gelijkwaardigheid van mensen in hun feitelijke situatie van ongelijkheid*. Samenleven, tijd besteden aan anderen zijn geen 'investeringen', maar momenten van bevrijding. Dit alles leidt tot een hoger niveau van autonomie.

5. Autonomie

Op 29 juli 2023 kwamen de Nederlandse 'autonomen' in het nieuws op TV. Ik hoorde zeggen: "Het aantal autonomen neemt toe". Bedoeld werd te melden dat er mensen zijn die zich onttrekken aan de Nederlandse wet, geen gebruik maken van haar faciliteiten en geen belasting betalen. Ze ontkennen hun nationaliteit.

Wie tot nu toe mijn verhaal begrepen heeft, begrijpt ook dat ik mijn oren spitste. Want dat ontkennen van nationaliteit deed me denken aan Garry Davis die in 1948 in Parijs zijn paspoort inleverde bij de Amerikaanse ambassade. Toch denk ik er niet aan om hem na te volgen en mijn paspoort in te leveren. Want autonomie betekent binnen het frame van een zijnsorde iets anders dan Garry Davis praktiseerde. Mijn opvatting valt *binnen* die zijnsorde. Bij Garry Davis was dat nog niet bepaald duidelijk. Het verlangen naar wereldburgerschap deel ik, maar tegelijk is de band met familie, gemeente en regio van dermate belang dat de betekenis van het begrip 'autonomie' daarvan afhangt. Dat Garry Davis ingang had bij veel mensen, overal ter wereld, wil niet zeggen dat zijn opvatting van autonomie realistisch was. We moeten uitgaan van *wederzijdse belangen*, ook als het gaat over autonomie. Het gaat er dan om dat je jezelf de wet stelt, soms zelfs jezelf de wacht aanzegt, weten wat je te doen staat, relaties vruchtbaar maken, dus concreet invullen. Zo opgevat staat autonomie op gespannen voet met autocratie. Tegelijk leren we en passant weer hoezeer taal lastig kan zijn, want in je woordenboek zul je waarschijnlijk lezen dat autonomie in verband wordt gebracht met '*individualistisch anarchistisch ingestelde jongeren uit het begin van de jaren '80*'. Maar dat is in mijn opvatting geen autonomie, maar autocratie. Daarom is het ijken van begrippen noodzakelijk, anders verliezen we het zicht op de werkelijkheid. We mogen ieder ons eigen jargon koesteren, mits we de mogelijkheid om met elkaar te communiceren daar dan maar niet mee om zeep helpen. Het is duidelijk: de autonomen in het nieuwsbericht van 29 juli 2023 vallen bij mij door de mand. Nelleke Noordervliet schreef een vernietigend commentaar op deze groep Nederlanders in het dagblad Trouw, maar wat mij opviel dat was dat zij uitging van het "geijkte" beeld van autonomie, alsof het een zusje was van autocratie. Zo zie je hoe misverstanden ontstaan, namelijk bij gebrek aan goed geijkte begrippen. Als iemand me dan zegt dat het toch normaal is dat we van de '*gebruikelijke*' betekenissen van woorden moeten uitgaan, dan zeg ik: "Ho! Wanneer autonomie hetzelfde betekent als autocratie,

dan hebben we toch echt een taalprobleem![7]" IJken dus, die begrippen, anders komen begrippen *buiten* de (ontologische) zijnsorde te staan, *buiten* de werkelijkheid zelfs!

6. Autocratie

Deze term is vrijwel synoniem met 'onafhankelijkheid' en is binnen een discours over de situatie van mensen in verdrinking vuurgevaarlijk. Het is juist de autocratie van Indonesië geweest die de Molukkers in een knelpositie dreef. Het 'Merdeka' bleek vals, de opstand bepaald niet eenduidig. Dat was het drama in de jaren '45 – '49: vele partijen met een vals 'paspoort', concurrenten op leven en dood. Zo ellendig is autocratie. Het etiket Republiek Indonesië klopte niet met de werkelijkheid. Het optreden van de VS, en met name dat van Robert Kennedy in deze kwestie was verre van edel, maar het moet ook gezegd zijn dat de wereld terecht geen achtung kon opbrengen voor het optreden van Nederland, zo vlak na de Holocaust. Uit dien hoofde is het begrijpelijk dat ook de bemoeienis van Nederland met Papoea-Nieuw-Guinea een deuk moest oplopen. *Autocratisch Nederland heeft zich met de twee 'politie acties' gruwelijk te kijk gezet*, met duizenden nodeloze slachtoffers tot gevolg. Zo desastreus kan het zijn, als we niet weten wat soevereiniteit is, wat autonomie betekent, als we niet weten dat er een zijnsorde bestaat en we zomaar wat doen...! Ik denk dat we onvoldoende leergeld hebben betaald met de opstand tegen Spanje (1568-1648) en dat we een verkeerde interpretatie hadden van het Plakkaat van Verlatinghe (1581). Illusies staken de kop op (VOC) en overwoekerden de realiteit van de ware vóórgegeven menselijke verhoudingen. Gevolg: schendingen van mensenrechten, w.o. een arrogante houding van de Republiek der Zeven Nederlandsche Provinciën ten opzichte van Brabant en Limburg, de twee generaliteitslanden. Waarlijk, de 'Hollandsche' confederatie kon geen slechtere start hebben. Misverstand te over dus. Ergo: autocratie op één en dezelfde planeet is een illusie. Je staat ermee buiten de werkelijkheid.

7. Personalisme en 8. Anarchisme

Deze twee termen vormen het sluitstuk van dit essay, want ze zijn noodzakelijk voor het verstaan van de andere zes termen. Op voorhand moet ik dan zeggen dat anarchisme iets totaal anders is dan 'anarchie' zoals dat in Van Dale omschreven is. Anarchisme is geen wetteloosheid: het sluit het respect voor wetten en voor de zijnsorde juist in. Het betekent letterlijk *gezagsloosheid* en keert zich tegen het respect voor een gezag dat zich misdraagt. Een historisch voorbeeld is het gedrag van Adolf Eichmann ten tijde van het Derde Rijk. Hij deed maar gewoon wat hem door het gezag werd opgedragen. Dat kon hem niet verweten worden, meende hij. Gehoorzaamheid is immers een deugd. Welnu, anarchisme is het gedrag van de verzetsgroep 'De Witte Roos': vijf jonge mensen en enkele leraren die zich hebben verzet tegen het Hitlerdom. Ze hebben hun verzet niet overleefd. Dat is anarchisme: letterlijk gezagsloosheid omwille *van het*

ware gezag! Anarchisme is dus een misleidende term. De jongeren volgden het hogere gezag van hun geweten. Geen anarchie dus, maar weten dat je verantwoordelijk bent voor anderen, zelfs als die meeheulen met de verkeerde 'soeverein'. Als je dat gedrag van 'De Witte Roos' navolgt, of minstens verdedigt, ben je een personalist. Personalisme en anarchisme zijn twee kanten van dezelfde medaille.[8] Je bent een persoon als je geweten je 'maatje' is. Die is altijd 'welkom', die zet je niet, als het je zo toevallig uitkomt, in quarantaine.

Conclusie

Zoek de behandelde termen op in allerlei literatuur erover en vergelijk ze kritisch met de door mij beschreven maatstaf (de zijnsorde), die tegelijkertijd *de menselijke maat* uitmaakt.

Besef dat taal vaak een dikke deken legt over de werkelijkheid waarin jij en alle andere mensen leven. En daar al even vaak een leugenachtige 'werkelijkheid' voor in de plaats stelt.

En zie: je zult leven!

*Frans M. Vermeulen MA,
in dankbare herinnering aan Hans van der Ven, RUN*

[1] De moderne theologie gooit 'theïsme' en 'atheïsme' op één hoop, omdat ze beide behoren tot hetzelfde taalspel. De atheïst heeft immers het godsbeeld van de theïst nodig om het te kunnen ontkennen.

[2] Marjolijn C. Snippe, *Het VN-Decennium voor Internationaal Recht*. Op zoek naar orde en gerechtigheid, een publicatie van de Wereld Federalisten Beweging Nederland, Den Haag 1996, p. 13

[3] Vergelijk deze tekst met die van Immanuel Kant, *Zum ewigen Frieden*, Königsberg 1795. Kant houdt zich verre van het idee van apartheid. In het Nederlands verschenen: uitg. Boom, Amsterdam 2004.

[4] Wie hierover iets wil lezen: Giorgio Agamben legt in zijn boek *Homo Sacer. De soevereine macht en het naakte leven*, 2002, perfect uit hoe mensen buiten de boot kunnen vallen en rechteloos worden.

[5] Denis de Rougemont, *Penser avec les Mains*, 1936.

[6] Ik noem als voorbeeld: de supermarkt. Veel klanten hebben niet in de gaten dat de aandeelhouders van hen profiteren. Als ze dat wel zouden beseffen zouden ze eisen dat ze via hun aankopen recht hebben op een aandeel in het bedrijf. Klanten laten zich dus behandelen als 'melkkoetjes'. De ware verhoudingen zijn zoek.

[7] Klik op 'autonomen in het nieuws' en je krijgt video's te zien waar de verbale misverstanden welig tieren!

[8] F.M. Vermeulen, *Op weg naar een humaan politiek paradigma. Federaliseren als uitdrukking van de politieke macht van de geest*. Tilburg, 2007, p. 12-13

Democratie 4.0

Opnieuw uitvinden van democratie voor het bouwen van een globale burgersamenleving in society 4.0.

Gelezen door Marjolijn Snippe, secretaris WFBN.

Het boek kwam begin 2023 uit bij Uitgeverij: Vakmedianet met ISBN : 9789462158092.

Het boek telt 104 pagina's.

De auteur Bob de Wit is hoogleraar Strategisch Leiderschap aan de Universiteit van Nyenrode.

Ik kan me niet voorstellen dat onze huidige maatschappij, gericht op veel geld en macht vergaren voor een kleine groep egoïstische aandeelhouders, het hoogtepunt van

de menselijke beschaving zou zijn. Het lijkt meer op het middeleeuwse feodale tijdperk, maar nu op wereldschaal. – Bob de Wit

Ingehaald door de tijd

Bob de Wit heeft diep nagedacht over democratie en hoe daar invulling aan te geven in onze huidige tijd. Hij doet in het boek Democratie 4.0 voorstellen over hoe het anders kan en geeft daarmee een hoopvol perspectief. Het startpunt van zijn visie was zijn constatering dat het huidige democratische systeem niet meer effectief democratisch is en niet meer van deze tijd.

Hij legt uit dat we in een overgang naar een nieuw tijdperk zitten, en dat de democratie navenant moet mee veranderen. We moeten democratie opnieuw uitvinden en teruggaan naar de menselijke maat. Dit boek gaat over systeemverandering; een maatschappelijke revolutie.

Het boek opent met een quote van Abraham Kuiper die de verantwoordelijkheid bij de burger legt.

De auteur stelt dat de indirecte partijenpolitiek op 'links' en 'rechts' (arbeid en kapitaal) uit het voorbije industriële tijdperk niet meer past in het huidige digitale tijdperk. De toenemende invloed van kunstmatige intelligentie (AI), cyborgs[1] en robots en de opkomst van *Big Tech*, *Big Pharma*, *Big Food* en *Big Finance* zijn nieuwe factoren die moeten worden meegenomen bij het ontwerpen van een nieuwe democratie. Deze grote bedrijven zijn vaak financieel groter, en daardoor machtiger, dan staten. Zij bepalen *top down* met hun *terms* en *conditions* de voorwaar-

den. Daar komt bij dat er in Den Haag en Brussel meer lobbyisten dan politici rondlopen.

De Wit herhaalt meerdere malen hoe belangrijk het is dat de nieuwe democratie *bottom up* moet worden vormgegeven en niet *top down*. Bedoeling is dat we terug gaan naar het volk, naar wat het volk wil. De lezer wordt aangespoord om na te denken over het begrip 'macht' waarbij met name de ideeën van Plato en Karl Popper worden besproken.

Bij zijn voorstellen tekent De Wit aan dat het huidige onvolkomen systeem het gevolg is van een autonome ontwikkeling. De huidige politiek heeft hier eigenlijk geen debet aan. Het komt doordat het systeem hetzelfde is gebleven terwijl de tijden zijn veranderd. In een interview zei De Wit dan ook dat burgers hun boosheid hierover beter loslaten en in plaats daarvan beter gaan meedenken hoe het anders kan.

Wel verwijst hij in het boek naar het *Plakkaat van Verlatinghe*, ondertekend op 26 juli 1581 door de Staten-Generaal van de Verenigde Nederlanden, waarin 17 provinciën van de Habsburgse Nederlanden Filips II afzetten als hun heerser.[2]

Een nieuw democratisch systeem

Bob de Wit stelt een geheel nieuw democratisch systeem voor:

- directe democratie bij onderwerpen die burgers direct aangaan, en
- democratisch gekozen deskundige volksvertegenwoordigers voor complexere onderwerpen.

In dit nieuwe systeem wordt er niet meer op partijen gestemd, maar op mensen.

Een interessant punt daarbij is dat volksvertegenwoordigers een hoge *Public Merit Score* (Publieke Deugdzaamheids Score) moeten hebben. Deze PM Score is gebaseerd op twee criteria: integriteit en competentie (oftewel deugdzaamheid / zuiverheid en deskundigheid). De meeste huidige politici ontbreekt het hieraan, hetgeen met name te wijten is aan het huidige achterhaalde politieke systeem dat nu eenmaal verkeerde politici selecteert.

De Wits idee van de PM-score werd geïnspireerd door zowel de filosoof Karl Popper als het *social credit*-systeem in China. Maar het Chinese systeem dan andersom: de politieke vertegenwoordigers moeten een hoge PM score hebben; niet de burgers. Als je voldoende punten hebt mag je je kandidaat stellen als publieke dienaar. Van de mensen die als zodanig zijn gekozen kan het verkregen mandaat elk moment worden ingetrokken via een referendum. Er is een permanente interactie tussen de mensen die besluiten nemen en de burgers die er belang bij hebben. Digitale techniek maakt dit mogelijk.

Het voorgestelde (*bottom up*-)systeem moet starten aan de basis - in de regio's. Maar ook op alle andere bestuurniveaus (landelijk, Europees en op wereldschaal) moeten er mensen (publieke dienaren) gekozen worden die de burgers vertegenwoordigen via directe democratie. Technologisch is dit mogelijk. Inspiratie put hij uit het Zwitserse gedecentraliseerde federatiemodel met zijn

autonome kantons, directe democratie en referenda. Op wereldschaal zal er dan een wereldparlement komen met integere en deskundige volksvertegenwoordigers.

Democratie op wereldschaal

De auteur constateert dat democratie nog steeds niet is uitgevonden op Europese- en wereldschaal. Er kwam in de loop der tijd steeds weer een laagje bovenop het bestaande systeem. In Europa is ondanks het bestaan van het Europees Parlement de afstand van de burger tot de besluitvorming zo groot geworden dat je nauwelijks nog van een democratie kunt spreken.

Mondiaal is er al helemaal geen sprake van democratie. De Wit hekelt de door het *World Economic Forum* (WEF) beoogde *World Economic Order*. Hij signaleert dat het WEF niet de belangen van de burgers dient, maar slecht die van een kleine elite, zonder enig democratisch feedback-mechanisme.

In onderstaande tabel een vergelijking van drie systemen hetgeen de idee van De Wit verduidelijkt.

Al met al een interessant boek dat de lezer aanzet tot zelf nadenken over wat een democratie nu eigenlijk inhoudt. In de bijlage van het boek is de inaugurele rede van Bob de Wit te lezen die hij in 2017 uitsprak bij de aanvaarding van het ambt van hoogleraar aan de Universiteit van Nyenrode.[3] Opgenomen in die rede is een aardige fictieve uitwisseling met zijn dochter die vanuit het jaar 2033 met haar vader spreekt. De conclusie is dat we de invloed van kunstmatige intelligentie (AI) niet moeten onderschatten en in goede banen moeten leiden.

Het boek *Democratie 4.0* is het tweede in een serie en een vervolg op *Society 4.0* (juni 2022); in oktober van dit jaar verschijnt *Regio 4.0*.

Tabel: China's Social Credit Systeem, WEF's World Order Systeem en Global Public Leader Trust Systeem

	China's Social Credit Systeem	WEF's World Order Systeem	Global Public Merit Systeem
Governance	Eenpartijstaat	Elitaire autocratie	Democratie
Beslissingen	Communistische Partij	WEF, NGO's en Corporate States	Gekozen eerbare burgers
Macht bij	Leden CCP	Elite	Burgers
Samenleving	Top-down	Top-down	Bottum-up
Doel	Macht	Macht en rijkdom	Beschaving
Basis	Controle	Controle	Vrijheid
Meting	Citizen Score	QR Score	Public Merit Score
Van toepassing op	Iedereen behalve exclusieve groep publieke leiders	Iedereen behalve exclusieve groep publieke en private leiders	Alleen publieke dienaren
Middelen	Dwang, angst	Dwang, angst	Vertrouwen
Mechanisme	Straffen	Uitsluiten (indirect straffen)	Belonen

Verwijzingen:

[1] Naast natuurlijke mensen (Sapiens 1.0) zullen er ook cyborgs (geüpgrade mensen met 300 IQ-punten of meer (Sapiens 2.0) en intelligente robots met 300 IQ-punten (Sapiens 3.0) op Aarde zijn.

[2] Het 'Plakkaet van Verlatinghe' van 26 juli 1581 luidde als volgt:

'Het is algemeen bekend dat een vorst van een land door God tot hoofd van zijn onderdanen is aangesteld om dezen te beschermen en te bewaren voor alle onrechtvaardigheden, schade en geweld, zoals een herder zijn schapen moet beschermen, en dat de onderdanen niet door God geschapen zijn ten behoeve van de vorst, om hem in alles wat hij beveelt onderdanig te zijn om hem als slaven te dienen. Integendeel, de vorst is er ter wille van de onderdanen, zonder welke hij geen vorst is, om hen rechtvaardig en verstandig te regeren en te verdedigen, en hen lief te hebben zoals een vader zijn kinderen en een herder zijn schapen. Hij zet zijn lichaam en leven op het spel om

hen te beschermen. Wanneer hij dit niet doet, maar in plaats van zijn onderdanen te beschermen probeert hen te onderdrukken, overmatig te belasten, te beroven van hun oude vrijheid, privileges en oude gewoonterechten, en hen als slaven te bevelen en te gebruiken, moet hij dus niet als een vorst maar als een tiran worden beschouwd. Dan staat het zijn onderdanen zeker vrij om hem niet meer als hun vorst te erkennen maar om hem te verlaten en in zijn plaats een ander tot soeverein te kiezen om hen te beschermen, zonder dat dit verkeerd is.'

[3] "Getiteld: "Aan de vooravond van een maatschappelijke revolutie..."

Honger

Rob Moerbeek is esperantist en lid van de WFBN

Ze hadden me gewaarschuwd: hardhorende mensen worden achterdochtig. Dus sceptisch blijven! Een krantenartikel op een binnenpagina van 11 mei sloeg alarm: Het wereldvoedselprogramma (WFP) van de VN houdt op Palestijnen te voorzien (200.000 in de Gazastrook en nog een flink aantal op de Westoever van de Jordaan, die een voucher van ongeveer tien euro kregen).

Die belemmering van het tweede VN-Doel voor Duurzame Ontwikkeling, bestrijding van honger, was niet te verteren. Bij de viering van het 75-jarig Jubileum van VN-Vredesactiviteiten en 20 jaar Vredeshandhaving, georganiseerd door de NVVN, op 26 mei op het Malieveld in Den Haag, sprak ik met twee jeugdige vredeshandhavers. Zij bevelen het Rode Kruis aan om particuliere hulp aan de VN te bemiddelen.

Intussen had WFBN-voorzitter Frans Micklinghoff bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken inlichtingen ingewonnen: zij wisten van niets, behalve dat een bepaald voedselprogramma was gestopt als niet-urgent nu andere hulporganisaties voldoende levensmiddelen leverden. Je hoefde alleen maar lid te worden van de Hamas om aan je trekken te komen.

Mijn achterdocht stak meteen de kop op: wie heeft hier baat bij?

Erevoorzitter van de Wereld-Esperantovereniging UEA, prof. Humphrey Tonkin, die zelf internetinformatie heeft opgezet via "Esperanto en VN", deelde mee, dat al eind 2022 het voedselprogramma was gered door een grote schenking van lidstaat Duitsland. En dat het WFP in augustus definitief stopt uit geldgebrek, o.a. door gestegen voedselprijzen.

Dit klopt allemaal met de veronderstelling dat lidstaten kolossale bedragen uitgeven aan oorlog en eventueel klimaat, maar verder op humanitaire hulp besnoeien.

Trouwens hebben de VN van meet af te kampen met onvoldoende middelen, met een budget dat overeenkomt met dat van een wereldstad, maar met de taak wereldproblemen aan te pakken.

Wij wereldburgers zouden een girorekening moeten hebben naast het bekende 555 van de Samenwerkende Hulporganisaties. Er zou "alleen maar" democratisch toezicht moeten zijn op de besteding van het geld.

Maar tot nu toe is hier niets concreets uit voortgekomen. Geen reactie van Rode Kruis, ASN-bank, Humanistisch Vredesberaad...

In het Engels (met een naïef excuus voor mijn povere taalgebruik, omdat ik Nederlands en Esperanto spreek) heb ik me tot het VN-kantoor in New York gewend: er is behoefte aan een actueel overzicht van voedselprogramma's van de VN: in welke landen zijn die gestaakt? Geen reactie.

Toen kwam het idee op om middelbare scholen in te schakelen: daar leeft nog idealisme en op het VN-jubileum had een leerlinge van het Christelijke College Nassau-Veluwe, een van het UNESCO-netwerk van 8500 scholen in 180 landen (ASPnet), een passage uit Dag Hammarskjölds "Grensstenen" in het Engels voorgedragen. Het is van wezenlijk belang de jeugd warm te krijgen voor de VN.

Maar ik houd me aanbevolen voor nieuwe ideeën.

Esperanto-vertaling

Malsato

Oni avertis: Surdetuloj emas iĝi suspektemaj. Gravas resti skeptikal!

Alarmis ĵurnalartikolo internpaĝa (11 majo): La monda nutraĵprogramo de UN ĉesas liveri al palestinanoj (200 000 rifuĝintoj en Gazao, plusaj sur la Okcidenta Bordo de Jordano ricevadis kuponon por ĉ. 10 euroj.)

Ne eblis neglekti tiun malhelpon al la dua el la 17 CDE (angle SDG: celoj por daŭripova evoluigo). Ĉeestante la 75-jaran jubileon de Pacagado kaj 20-jaran de Pacgardado en Malieveld, Hago, la 26-an de majo, organizitan de NVVN (Nederlanda Asocio por Unuiĝintaj Nacioj), mi interparolis kun du junaj pacgardistoj. Ili rekomendis la Ruĝan Krucon por perado de privata subteno al UN. Dume nia prezidanto Frans Micklinghoff informiĝis ĉe la Ministerio de Eksteraj Aferoj: ĝi ne estis informita krom ke ĉesis iu nutrohela programo, ĉar ne plu urĝis: aliaj helporganizoj importas sufiĉe da nutraĵoj. Necesas nur aliĝo al Hamas por ricevi nutraĵojn.

Mia suspektemo vekigis: kiu do profitos el tio?

La Honora Prezidanto de Universala Esperanto-Asocio, prof. Humphrey Tonkin, kiu mem organizas la informan retejon "Esperanto kaj UN", sciigis, ke jam fine de 2022 la Membro-Ŝtato Germanio savis la nutroprogramon per granda donaco. Nutrohelo de WFP en aŭgusto nuligis pro monmanko.

Ĉio estas akordigebla kun la supozo, ke Membro-Ŝtatoj elspeze gas por milito kaj eventuale klimato, cetere reduktas helpagadojn. Aliflanke UN dekomence baraktis kun maltroaj rimedoj, disponante buĝeton kompareblan kun tiu de urbego, sed por prizorgi mondajn problemojn. Ni mondĉivitanoj bezonus ĝinnumeron apud tiu 555 de kunlaborantaj helporganizoj. Necesus "nur" demokrata kontrolo pri la uzado de la mono.

Tamen, kion ajn mi provis, rezultis nenio ĝis nun: ne reagis la Ruĝa Kruco, ASN-banko, Humanista Packonsilio.

Angle (naive ekskuzante min pro mallerta lingvouzado, ĉar mi uzadas la nederlandan kaj Esperanton) mi direktis min al la UN-oficejo en Nov-Jorko. Necesas aktuala superrigardo pri la nutroprogramoj de WFP: en kiuj landoj ĝi ĉesas, supoze ke ne nur palestinanoj dupiĝas.

Oni ne reagas.

Venas en la kapon engaĝi mezlernejojn: certe ie floras idealismo. En la jubileo de UN lernantino de la Kristana Liceo (Kolegio) Nassau Veluwe, unu el 8500 lernejoj en 180 landoj asociitaj kun retejo de Unesko (ASPnet), angle deklamis fragmenton el "Markŝtonoj" de Dag Hammarskjöld. Ja esencas engaĝi la junularon por UN.

Sed pliaj ideoj bonvenas!

Boodschap van de UEA aan de Verenigde Naties

Ter gelegenheid van de Internationale Dag van de Vrede, 21 september 2023

De UEA, opgericht in 1908, is de Wereld-Esperantovereniging (Esperanto: *Universala Esperanto-Asocio*).

Wij allen, van regeringen tot gewone burgers, moeten beslissen over vrede. Het onderwerp voor de Dag van de Vrede van dit jaar is "Actie voor vrede: onze ambitie voor de Doelen voor Duurzame Ontwikkeling." Om die doelen te kunnen bereiken hebben we vrede nodig; tegelijkertijd bieden die doelen een grondslag voor DUURZAME VREDE onder volken en mensen. De Dag van de Vrede biedt gelegenheid tot vereniging teneinde een cultuur van vrede te vestigen.

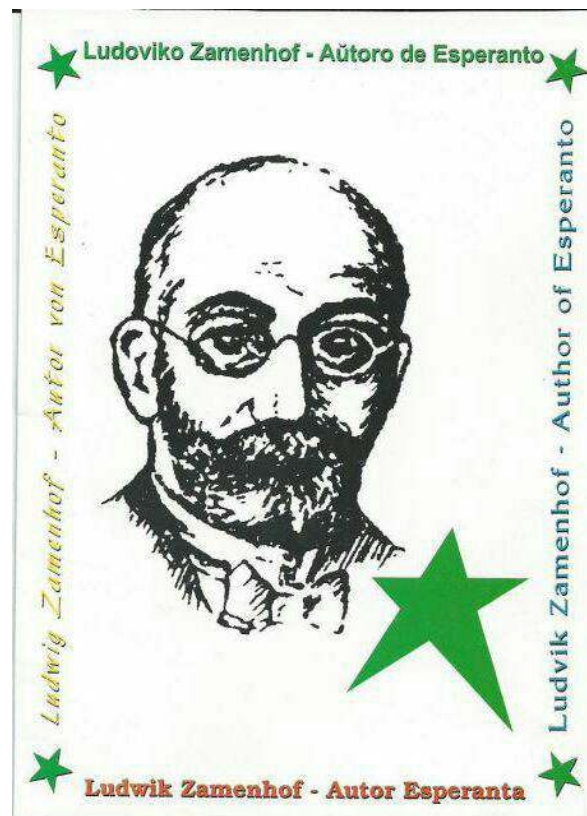
Op deze dag verzoeken wij een wapenstilstand in acht te nemen in oorlogen en conflicten, voor geweldloze oplossing van onenigheden. Laten we opnieuw militaire oplossing voor geschillen onder ogen zien en vrede steunen op grond van mensenrechten en open dialoog over taalgrenzen heen als beste oplossing.

Als mensheid die toch een eenheid vormt, moeten we vele uitdagingen het hoofd bieden: Oorlogen, klimaatveranderingen, armoede, honger en ziekten brengen ondragelijk leed toe aan miljoenen mensen. Wij hebben behoefte aan vrede en vereniging om moeilijkheden te boven te komen en een rechtvaardigere, meer gelijkgerechtigde en veiligere toekomst te bereiken, waarin communicatie open, eerlijk en op voet van gelijkheid plaats vindt.

Oorlogen en vijandelijkheden hebben materiële en culturele oorzaken. Om een begin te maken met het uitschakelen van materiële oorzaken van conflicten dienen we ongelijkheid in te tomen. Om te beginnen met het wegnemen van de culturele oorzaken van vijandigheid dienen we ons gemeenschappelijk bestaan als mens te erkennen en onze verantwoordelijkheid nemen als gemeenschappelijke beheerders van onze planeet.

Om die toenadering te starten dienen we een samenspraak te voeren en op basis van die gedachtewisseling samen te handelen, op te bouwen en te behouden. De Internationale Taal Esperanto effent door zijn gemeenschappelijke basis en sprekers verspreid over de hele wereld, de weg naar de eenheid in verscheidenheid, waarnaar de mensheid moet streven.

Dat wat Esperanto bijdraagt aan een vreedzame wereld is juist toenadering tussen mensen door een gemeenschappelijke taal naast de plaatselijke en nationale talen. In de beweging voor Esperanto erkennen we door onderlinge kennismaking de mens in elkaar, en wij benutten deze taal ook voor de vredesdoelen van de Verenigde Naties en in het bijzonder de Doelen voor Duurzame Ontwikkeling.

"Langs de weg van vrede en harmonie kunnen wij alles tot stand brengen", aldus Zamenhof, de grondlegger van het Esperanto.

Zamenhof had gelijk: laten we dus een betere wereld scheppen voor allen, waarin allen welkom zijn en allen dezelfde grondrechten genieten.

Universala Esperanto-Asocio, de Wereld Esperanto-Vereeniging, gevestigd in Rotterdam, in officiële betrekkingen met de VN en UNESCO. Tel.: +31 10 436 1044

Uniting for Peace Online Annual Conference 2023

From Culture of War to Culture of Peace

Can a Roadmap for Peace Change Culture of War to Culture of Peace?

Uniting for Peace (Londen) is een geassocieerde organisatie bij de World Federalist Movement.

Hun jaarlijkse conferentie op **donderdag 19 oktober om 19:00 uur** (Nederlandse tijd) in de Engelse taal. Vandaar de aankondiging in het Engels.

Deelname is vrij toegankelijk via de zoomlink.

In an era marked by geopolitical tensions, proxy conflicts, and global challenges, the question arises: Are we already embroiled in World War III? This pressing concern serves as the focal point of the conference that aims to explore the current state of international affairs and investigate whether a roadmap for peace can effectively rescue us from the brink of a catastrophic global conflict. Under the subheading "From Culture of War to Culture of Peace," a distinguished panel of speakers will engage in an insightful dialogue, shedding light on the intricate web of political, social, and cultural factors shaping our world today. The Roadmap for Peace will explore innovative approaches that can help transform our world to avoid the dire consequences of a World War III.

SPREKERS:

Vijay Mehta, Chair, Uniting for Peace, Author, How Not To Go To War, Board Member, GAMIP (Global Alliance for Ministries and Infrastructures for Peace) (UK)

Medea Benjamin, Political Activist, Co-Founder of CodePink, Author, War in Ukraine (USA)

Tony Robinson, Editor, Pressenza – An International News Agency and Author, Coffee with Silo and the quest for meaning in life (UK)

Joseph Gerson, Peace and Disarmament Activist, President of Campaign for Peace, Disarmament and Common Security (USA)

David Swanson, Executive Director, World Beyond Wars, Author, War Is A Lie (USA)

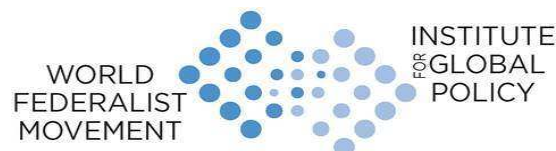
Clive Wilson, Author, Leading Beyond Sustainability, Partner, Primeast Ltd. (UK)

Join Zoom Meeting

<https://us02web.zoom.us/j/3482765417?pwd=dXI1WXJRUS9TbHowWVhVNDVMRIR5QT09>

Meeting ID: 348 276 5417 Passcode: 2022

WFM/IGP Congress 11-12 November 2023 via Zoom

Op 11 en 12 november vindt het tweejaarlijkse WFM-congres plaats (in de Engelse taal).

Ton Macel en Marjolijn Snippe zijn beschikbaar als de twee gedelegeerden die WFBN op basis van ledenaantal kan afvaardigen. Gedelegeerden kunnen aan de vergadering deelnemen met stemrecht. Tijdens de najaarsbijeenkomst van 14 oktober zal over de samenstelling van de WFBN-delegatie gestemd worden. Verder kan elk lid van de WFBN het congres bijwonen als "observer". Aanmelden via wfbn@wfbn.nl.

Op de agenda van het WFM-congres staat onder andere het goedkeuren van de nieuw ontwikkelde visie, missie en waarden van WFM, alsmede de goedkeuring van het nieuwe strategische plan 2023-2027. Beide documenten zijn op aanvraag beschikbaar via wfbn@wfbn.nl.

Ook zullen een aantal organisaties worden bekrachtigd als "geassocieerde organisaties" van WFM.

Laat weten via wfbn@wfbn.nl als je het congres online wil bijwonen!

Website WFM: <https://www.wfm-igp.org/>

Een brief van Einstein: de kracht van liefde

In de jaren '80 van de vorige eeuw schonk Lieserl, de dochter van de beroemde wetenschapper Albert Einstein, maar liefst 1400 brieven van haar vaders hand aan de Hebreeuwse Universiteit. De brieven mochten pas twee decennia na zijn dood gepubliceerd worden. Zijn brief over de kracht van liefde is misschien wel één van de meest indrukwekkende.

"Toen ik de relativiteitstheorie voorstelde, begrepen maar weinig mensen mij, en wat ik nu ga onthullen aan de mensheid zal ook botsen met de misverstanden en vooroordelen die de wereld beheersen.

Ik vraag je de brieven zo lang mogelijk te bewaken, jaren, decennia, totdat de maatschappij klaar is om te accepteren wat ik hieronder uitleg.

Er is een extreem intense kracht waar de wetenschap tot nu toe nog geen verklaring voor heeft. Het is een kracht die alles regeert, achter elk fenomeen in het universum schuilt én het is een kracht die nog niet door ons is geïdentificeerd. Deze universele kracht is de LIEFDE.

Toen wetenschappers naar een verklaring voor het universum zochten, vergaten ze de allersterkste onzichtbare kracht. Liefde is een licht dat een ieder verlicht die liefde geeft of ontvangt. Liefde is zwaartekracht, want het creëert aantrekkingskracht tussen mensen. Liefde is kracht, want het verveelvoudigt het beste in de mens en de liefde zorgt ervoor dat de mensheid niet verdoofd raakt door zijn blinde zelfzuchtigheid.

Liefde openbaart en onthult. We leven en sterven voor de liefde. Liefde is God en God is liefde.

Deze kracht verklaart alles en geeft betekenis aan het leven. Het is de variabele die we te lang hebben genegeerd, misschien omdat we bang zijn dat het de enige kracht in het universum is die we niet aan kunnen sturen.

Om liefde zichtbaar te maken, maakte ik een simpele vervanging van mijn bekendste formule. Als we in plaats van $E = MC^2$ accepteren dat de energie om de wereld te helen, verkregen kan worden door liefde, vermenigvuldigd met de lichtsnelheid in kwadraat. Dan komen we tot de conclusie dat liefde de sterkste kracht is die er bestaat, omdat het geen grenzen kent.

Nadat het de mensheid keer op keer niet lukte om andere krachten in het universum te controleren, is het nu van essentieel belang dat we ons bekend maken met een andere soort energie.

Als we willen dat ons soort overleeft, als we de betekenis van het leven willen vinden, als we de wereld en elk levend wezen op de Aarde willen redden, is liefde het enige juiste antwoord.

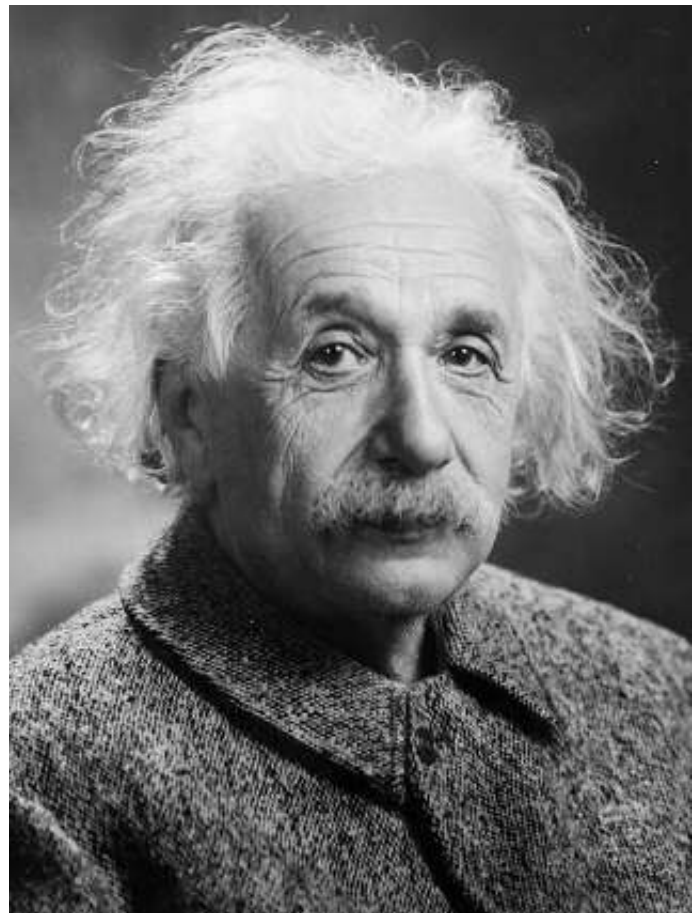
Misschien zijn we niet in staat een letterlijke liefdesbom te maken, een apparaat krachtig genoeg om alle haat, egoïsme en hebzucht te vernietigen.

Maar, iedereen draagt een kleine maar krachtige liefdesgenerator bij zich waarvan de energie hunkert naar vrijlating.

Wanneer we leren deze energie te geven en te ontvangen, lieve Lieserl, weten we pas echt dat liefde alles overwint. Dat de liefde in staat is om van alles te overstijgen. Want liefde is de kern van het leven.

Ik betreur het ten zeerste dat ik niet heb kunnen uitdrukken wat er in mijn hart zit. Mijn hart dat al mijn hele leven stillietjes voor jou klopt. Misschien is het te laat om mijn excuses aan te bieden, maar aangezien tijd relatief is moet ik je vertellen dat ik van je houd. Dankzij jou heb ik het ultieme antwoord gevonden!

*Je vader,
Albert Einstein"*

Afbeelding: Wikimedia Commons
Albert Einstein was een wereldfederalist van het eerste uur.

Port Betaald
Port Payé
Pays-Bas

www.editoo.nl

Indien onbestelbaar:
Laan van Nieuw Oost Indië 252,
2593 CD, Den Haag

Het beginsel van territoriale integriteit is niet absoluut en moet geïnterpreteerd worden in relatie tot het recht op zelfbeschikking.

Alfred de Zayas

